

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 2/2014

Cena \$ 2.50

FEBRUARY 2014

Lurdská jeskyně na Starém Rejvíze

Na den 11. února připadá památka Panny Marie Lurdské. Připomíná nám událost roku 1858, kdy se čtrnáctileté Bernardetě Soubirousové na jihu Francie, ve městě Lurdy, zjevila Panna Maria. Následně se místo zjevení stalo známým zázračným pramenem a uzdraveními těžce nemocných lidí. Úcta k Panně Marii Lurdské se začala šířit Evropou a koncem 19. a začátkem 20. století pronikla i na Jesenícko, kde založenila v několika obcích a k nim se zařadil i Starý Rejvíz. Zde pod skalním převísem Josefovy skály byla zbudována Lurdská jeskyně. Stalo se tak v roce 1908 ke stému výročí rejvízského kostela a k padesátému výročí zjevení Panny Marie v Lurdech.

Mariánská úcta má svou tradici již od pradávna. Věřící lidé v pokoře a s modlitbou vždy přicházeli na místa, kde stála kaple, soška Panny Marie, nebo třeba jen posvěcený obraz Matky Boží, aby u ní hledali ochranu. Tak se dělo i zde v drsných podmínkách horské oblasti Jeseníků, kde místní obyvatelé dobře věděli o nadpřirozené síle a uzdravující moci Panny Marie, prostřednictvím vybudovaných svatostánků, symbolů proseb, díky a uctívání se k ní obraceli o pomoc.

Od roku 1909 vznikala tradice vynášení sošky Panny Marie Lurdské k Lurdské jeskyni. Vždy 1. května rejvízský farář vzal sošku z místního kostela Panny Marie a s procesím věřících ji vynesl k Lurdské jeskyni, kde ji umístil na kamenný oltář. Od tohoto dne sloužilo

místo k upřímné zbožnosti, modlitbám a duchovnímu odpočinku věřících. Dobové pohlednice dokumentují, jak bylo místo skromné, ale účelně a hezky upravené. Ve výklenku na skále stála asi 80 centimetrů vysoká soška Panny Marie Lurdské, kolem ní byl vytvořen klenutý šípkový keř s rozkvetlými růžemi. Pod soškou byl zhotoven kamenný oltář. Kámen nebyl kamenicky opracován, jen volně naskládán a zabetonován. Místo u Lurdské jeskyně sloužilo pobožnostem vždy do 31. října, kdy pan farář opět s procesím věřících odnesl sošku zpět do kostela Panny Marie na Rejvízu.

Zánik Lurdské jeskyně je spjat s odsunem původního německého obyvatelstva a s nástupem nového totalitního režimu v roce 1948, kdy mnohé náboženské jevy byly považovány za přežitek a tmářství. Přes půl století dřímalo poutní místo u Lurdské jeskyně v zapomnění, pod ochranou vysokých hučících hvozďů a mlčícího skalního masívu. Dnes už málokdo věří na zázraky, ale znovuobjevení místní Lurdské jeskyně v roce 2003 bylo malým zázrakem.

Bylo založeno občanské sdružení „Příznivci kamenických a sochařských děl na Jesenícku“ a to si vzalo jako program zachování kulturního dědictví místního regionu a obnovu zaniklých památek. Jako první úkol si sdružení stanovilo obnovu Lurdské jeskyně.

Ve spolupráci s Lesy České republiky s Lesní správou Jeseník se s pracemi začalo 13. května 2006. Došlo k potřebným úpravám terénu, částečnému odlesnění a vybudování nového přístupového chodníku. Z místních břidlic, kvarcitů a křemenů byl postaven nový oltář. Do parapetu oltáře byly symbolicky zazděny dva kusy bílého mramoru, zbytky dlažby z kaple sv. Anny v Horním Údolí, kterou v 17. století postavili místní horníci a v době komunismu byla též úplně zdevastována. Nad oltář byl umístěn novodobý obraz Panny Marie Lurdské, dílo jednoho člena sdružení. V prostoru Lurdské jeskyně byla vytvořena malá geologická expozice s historickými artefakty - zbytky původního oltáře a

Procesí k Lurdské jeskyni v roce 2009

mramorový podstavec, na kterém stávala soška Panny Marie Lurdské. Dílo bylo dokončeno po čtyřech měsících usilovné práce, slavnostně otevřeno a vysvěceno dne 28. září 2006 Mons. Antonem Ottem, vedoucím pražské kanceláře německého spolku Ackermann-Gemeinde, který usiluje o smíření Čechů a Němců na křesťanském základě. Slavnosti se zúčastnilo mnoho poutníků z oblasti Jeseníků a Zlatých hor. Poutní místo bylo obnoveno Jaroslavem Čepem, který Lurdskou jeskyni objevil na dobových pohlednicích, a spolu se svou rodinou a kolegy z občanského sdružení Příznivci kamenických a sochařských děl na Jesenícku se pustili do práce, kterou zdárně dokončili. Pan Čep při tom sám o sobě říká, že není věřící. Oč více by se na podobných akcích měli angažovat věřící křesťané.

Na jaře roku 2007 u Lurdské jeskyně Lesy České republiky zbudovaly lavice k sezení a byla zhotovena tabule, která popisuje historii jeskyně. Pěšina k obnovenému poutnímu místu je nyní turisticky značena ze Starého Rejvízu. Vedle nového oltáře je v plastové nádobě uložena pamětní kniha, kde mohou návštěvníci zaznamenat své dojmy. Toto malé poutní místo je v současné době hojně navštěvováno jak věřícími, kteří se zde modlí a meditují, tak turisty, kteří sem zavítají na svých rekreačních vycházkách. Kéž zde Panna Maria vyprošuje potřebné milosti každému.

Foto na titulní straně:
Obnovená Lurdská jeskyně v Rejvíze

Původní Lurdská jeskyně v roce 2009

Panna Maria rozvazující uzly

Svatá Maria,
Božích milostí plná,
během dnů svého života
jsi s naprostou pokorou
přijímala Otcovu vůli
a ďábel nebyl nikdy schopen
svázat tě svým zmatkem.

U svého Syna oroduješ
za naše nesnáze
a naplněná laskavostí
a trpělivostí dáváš nám příklad,
jak rozvázat uzly našeho života.
A tím, že zůstáváš stále naší Matkou,
spravuješ a vyjasňuješ vazby,
které nás spojují s Pánem.

Svatá Maria,
Matko Boží a Matko naše,
svým mateřským srdcem
rozvazuješ uzly našeho života.
Prosíme tě, abys vzala
do svých rukou
(jméno osoby, za niž se modlíme)
a osvobodila ho (ji)
od uzlů a zmatků,
jimiž útočí náš nepřítel.

Pro své milosrdenství,
svou přimlouvou a svým příkladem
nás osvobod' od všeho zlého,
Paní naše, a rozvaž uzly,
které nám brání sjednotit se s Bohem,
tak, abychom ho,
osvobození od hříchu a chyb,
mohli nalézat ve všech věcech,
mohli mít svá srdce v jeho Srdci
a mohli mu vždy sloužit
v našich bratřích a sestrách.
Amen.

*Modlitba kardinála Jorge M. Bergoglia,
nynějšího Svatého otce Františka*

Obraz **Maria rozvazující uzly** se nachází v poutním kostele sv. Petra v bavorském Augšpurku. Zobrazuje anděla, jak podává Boží Matce dlouhý pás plný zašmodrchaných uzlů, ona je rozvazuje a pouští z rukou zcela hladkou stuhu, kterou zachycuje druhý anděl. Žena je oděná sluncem, má pod nohama měsíc a korunu dvanácti hvězd kolem hlavy, svou levou nohou drtí hlavu hada. Nad výjevem se vznáší bílá holubice, zatímco zcela vespod spatřujeme Rafaela, který vede Tobíáše k jeho manželce Sáře. U tohoto obrazu věřící prosí Kristovu Matku, aby rozpletla uzly, o které zadržávají jejich pozemské životy. „Uzel, vzniklý neposlušností Evy, byl rozvázan poslušností Marie; co zauzlila panna Eva nevěrou, to rozuzlila Panna Maria vírou“, píše sv. Irenej ve spise *Protí bludným naukám*.

Velkým ctitelem tohoto mariánského obrazu je i Svatý otec František, který rozšířil úctu k Panně rozvazující uzly v Argentině. Jako jezuitský kněz strávil nějakou dobu v Německu na studiích. Odtud si přivezl do Buenos Aires obrázek Panny rozvazující uzly a začal je přikládat spolu s obrázkem sv. Josefa do všech svých dopisů, vánočních i velikonočních přání. Tentýž obrázek rozdával také v den svého biskupského svěcení. Úcta k tomuto mariánskému vyobrazení se rychle šířila. Centrem se stala kopie obrazu v kostele San José del Talar, kam od roku 1996 o víkendech a každého osmého dne v měsíci přicházelo a dosud přichází 20 až 30 tisíc lidí. V roce 2010 kard. Bergoglio prohlásil tento farní kostel za „národní svatyni Naši Paní, která rozvazuje uzly“. Kopie obrazu se objevily v mnoha dalších farnostech a pro argentinskou církev se jeho úcta stala velmi důležitým projevem zbožnosti. Obraz v očích věřících vzbuzuje náboženskou úctu a vyrovnanost, přestože jsou všemožně zkoušeni. Přicházejí k němu lidé s rodinnými obtížemi, mnozí otcové a matky, kteří mají problémy s dětmi, zejména kvůli drogám. Utíkají se k němu nemocní a lidé, kteří ztratili práci. Všichni se modlí k Nejsvětější Panně, která rozvazuje i ten poslední uzlík. Je brána k nebi, která rozvazuje i uzly duší v očistci.

Podle Rádia Varikán

LITURGICKÁ ČTENÍ

6. neděle v mezidobí - 16. února 2014

1. ČTENÍ - Sir 15,16-21 (řec. 15-20)

Čtení z knihy Sirachovcovy.

Chceš-li, můžeš plnit přikázání, je v tvé moci zůstat věrným. Bůh před tebe položil oheň i vodu, vztáhni ruku, po čem chceš. Před každým je život a smrt, každému dá Bůh to, co kdo bude chtít. Převelká je moudrost Páně, je všemohoucí a všechno vidí. Jeho oči hledí na ty, kdo se ho bojí, on zná každý lidský skutek. Nikomu neporučil, aby byl bezbožný, nikomu nedal dovolení, aby hřešil.

2. ČTENÍ - 1 Kor 2,6-10

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korint'ánům.

Bratři! Učíme moudrosti, ale jen ty nejpokročilejší. To však není moudrost tohoto světa ani moudrost těch, kdo tento svět ovládají. Jejich moc je už zlomena. Moudrost, které učíme, je od Boha, plná tajemství a skrytá. Bůh ji už před lety pro nás předurčil k naší slávě. Nikdo z těch, kdo vládnou tímto světem, neměl o ní tušení. Protože kdyby o ní něco věděli, nikdy by Pána slávy neukřížovali. Ale -jak stojí v Písmu - my zvěstujeme to, co 'oko nevidělo, co ucho neslyšelo, a nač člověk nikdy ani nepomyslel, co všechno Bůh připravil těm, kdo ho milují'. Nám to Bůh zjevil skrze svého Duchu. Duch totiž zkoumá všechno, i hlubiny Boží.

EVANGELIUM - Mt 5,17-37

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Nemyslete, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky. Nepřišel jsem je zrušit, ale naplnit. Amen, pravím vám: Dokud nepomine nebe a země, nepomine jediné písmenko ani jediná čárka ze Zákona, dokud se to všechno nestane. Kdyby tedy někdo zrušil jedno z těchto přikázání - a třeba i to nejmenší - a tak učil lidi, bude v nebeském království nejmenší. Kdo se však bude jimi řídit a jim učit, bude v nebeském království veliký. Říkám vám: Nebude-li vaše spravedlnost mnohem dokonalejší než spravedlnost učitelů Zákona a farizeů, do nebeského království nevejdete. Slyšeli jste, že bylo řečeno předkům: Nezabiješ! Kdo by zabil, propadne soudu.' A já vám říkám: Každý, kdo se na svého bratra hněvá, propadne soudu; kdo svého bratra tupí, propadne veleradě; a kdo ho zatracuje, propadne pekelnému ohni. Přinášíš-li tedy svůj dar k oltáři a tam si vzpomeneš, že tvůj bratr má něco proti tobě, nech tam svůj dar před oltářem a jdi se napřed smířit se svým bratrem, teprve potom přijď a obětuj svůj dar. Dohodni se rychle se svým protivníkem, dokud jsi s ním na cestě, aby tě tvůj protivník neodevzdal soudci a soudce služebníkoví, a byl bys uvržen do žaláře. Amen, pravím vám: Nevyjdeš odtamtud, dokud nezaplatíš do posledního halíře. Slyšeli jste, že bylo řečeno: 'Nezcizoložíš!' Ale já vám říkám: Každý, kdo se dívá na ženu se žádostivostí, už s ní zcizoložil ve svém srdci. Svádí-li tě pravé oko, vyloupni ho a odhod' od sebe; neboť je pro tebe lépe, aby jeden z tvých údů přišel nazmar, než aby celé tvoje tělo bylo uvrženo do pekla. A svádí-li tě tvoje pravá ruka, usekni ji a odhod'

od sebe; neboť je pro tebe lépe, aby jeden z tvých údů přišel nazmar, než aby celé tvoje tělo přišlo do pekla. Také bylo řečeno: 'Kdo by se rozváděl se svou ženou, ať jí dá rozlukový list.' Ale já vám říkám: Každý, kdo se rozvede se ženou - mimo případ smilstva - uvádí ji do cizoložství, a kdo se ožení s rozvedenou, dopouští se cizoložství. Slyšeli jste, že bylo řečeno předkům: 'Nebudeš přísahat křivě, ale splníš Pánu svou přísahu.' Ale já vám říkám: Vůbec nepřísahajte: ani při nebi, protože je to Boží trůn, ani při zemi, protože je to podnož jeho nohou, ani při Jeruzalému, protože je to město velikého krále; ani při své hlavě nepřísahej, protože ani jediný vlas nemůžeš udělat světlým nebo tmavým. Ale vaše řeč ať je: ano, ano - ne, ne. Co je nad to, je ze Zlého.“

7. neděle v mezidobí - 23. února 2014

1. ČTENÍ - Lev 19,1-2,17-18

Čtení z třetí knihy Mojžíšovy.

Hospodin řekl Mojžíšovi: „Mluv k celému společenství izraelských synů a řekni jim: Buďte svatí, poněvadž já, Hospodin, váš Bůh, jsem svatý! K svému bratru neměj nenávisť v srdci, ale otevřeně ho napomeň, aby ses kvůli němu neobtěžil hříchem. Nemsti se, nechovej proti svým krajanům zášť, ale miluj svého bližního jako sebe. Já jsem Hospodin!“

2. ČTENÍ - 1 Kor 3,16-23

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korint'ánům.

Bratři! Nevíte, že jste Božím chrámem a že ve vás bydlí Boží Duch? Kdo by ničil Boží chrám, toho zničí Bůh. Neboť Boží chrám je svatý, a ten chrám jste vy! Ať se nikdo neklame! Domnívá-li se někdo z vás, že je moudrý, jak to chce tento svět, musí se napřed stát „pošetilým“. Jenom tak se stane moudrým. Moudrost totiž, jak ji chce tento svět, je v očích Božích pošetilost. Stojí přece v Písmu: „Bůh chytá moudré v jejich chytráctví,“ a dále: „Pán zná plány moudrých: nejsou k ničemu.“ Proto ať se nikdo nechlubí lidmi. Všecko je přece vaše: Pavel, Apollos i Petr, svět, život i smrt, to, co už tady je, i to, co teprve přijde, všechno je vaše. Vy však patříte Kristu a Kristus Bohu.

EVANGELIUM - Mt 5,38-48

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Slyšeli jste, že bylo řečeno: 'Oko za oko, a zub za zub.' Ale já vám říkám: Neodporujte zlému. Spíše naopak: Když tě někdo udeří na pravou tvář, nastav mu i druhou; a tomu, kdo se chce s tebou soudit a vzít tvé šaty, tomu nech i plášť; a když tě někdo nutí, abys ho doprovázel jednu míli, jdi s ním dvě. Tomu, kdo tě prosí, dej a od toho, kdo si chce od tebe vypůjčit, se neodvracej. Slyšeli jste, že bylo řečeno: 'Miluj svého bližního' a měj v nenávisti svého nepřítele. Ale já vám říkám: Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují. Tak budete syny svého nebeského Otce, neboť on dává vycházet svému slunci pro zlé i pro dobré a sesílá déšť spravedlivým i nespravedlivým. Jestliže tedy milujete ty, kdo milují vás, jakou budete mít odměnu? Copak to nedělají i celníci? A jestliže pozdravujete své bratry, co tím děláte zvláštního? Copak to nedělají i pohané? Vy však buďte dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.“

8. neděle v mezidobí - 2.března 2014

1. ČTENÍ - Iz 49,14-15

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Sión řekl: „Hospodin mě opustil, Pán na mě zapomněl.“ Copak může zapomenout žena na své nemluvně, není jí lito syna vlastního těla? I kdyby ona zapomněla, já přece na tebe nezapomenu!

2. ČTENÍ - 1 Kor 4,1-5

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korintánům.

Bratři! Ať se každý na nás dívá jako na Kristovy služebníky a správce Božích tajemství. A když tedy někdo něco spravuje, požaduje se ovšem od něho, aby na něj bylo spolehnutí. Mně na tom pramálo záleží, abych byl posuzován od vás nebo od nějakého jiného lidského soudu. Ale ani já sám sebe neposuzuji. Moje svědomí mně sice nic nevyčítá, ale tím ještě nejsem ospravedlněn. Úsudek o mně patří Pánu. Proto nic nesudte předčasně, než přijde Pán. On také vynese na světlo věci, které jsou dosud ukryty v temnotách, a učiní, že bude zřejmé, jaké měl kdo úmysly. A teprve tehdy může každý dostat od Boha chválu.

EVANGELIUM - Mt 6,24-34

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům. Buď jednoho bude zanedbávat, a druhého milovat, nebo se bude prvního držet, a druhým pohrdne. Nemůžete sloužit Bohu i mamonu. Proto vám říkám: Nedělejte si starosti o svůj život, co budete jíst, ani o své tělo, do čeho se budete oblékat. Což není život víc než jídlo a tělo víc než šaty? Podívejte se na ptáky: Nesejí ani nežnou ani neshromažďují do stodol, a váš nebeský Otec je živí. Copak nejste o mnoho cennější než oni? Kdo z vás si může svou starostlivostí prodloužit život o jedinou chvíli? A proč si děláte starosti o svoje oblečení? Pozorujte polní lilie, jak rostou: nelopotí se, nepředou - a říkám vám: Ani Šalomoun v celé své nádheře nebyl tak oblečen jako jedna z nich! Jestliže tedy Bůh tak obléká polní travu, která dnes je, a zítra se hodí do pece, čím spíše vás, malověrní! Nedělejte si proto starosti a neříkejte: Co budeme jíst? nebo: Co budeme pít? nebo: Do čeho se oblečeme? Po tom všem se shánějí pohané. Váš nebeský Otec přece ví, že to všechno potřebujete. Nejprve tedy hleďte Boží království a jeho spravedlnost, a to všechno vám bude přidáno. Nedělejte si proto starosti o zítřek, vždyť zítřek bude mít své vlastní starosti. Každý den má dost svého trápení.“

1. neděle postní - 9.března 2014

1. ČTENÍ - Gn 2, 7-9; 3, 1-7

Čtení z první knihy Mojžíšovy,

Hospodin Bůh uhnětl člověka z prachu hlíny a vdechl do jeho nozder dech života, a tak se stal člověk živou bytostí. Potom Hospodin Bůh vysázal zahradu v Edenu na východě a usadil tam člověka, kterého uhnětl. Hospodin Bůh dal z půdy vyrůst rozmani-

tým stromům, líbezným na pohled, jejichž ovoce je chutné k jídlu, i stromu života uprostřed zahrady a stromu poznání dobra a zla. Had byl nejlistivější ze všech polních zvířat, která Hospodin Bůh udělal. Právě ženě: „Řekl skutečně Bůh: Nejezte ze žádného stromu v zahradě?“ Žena odpověděla hadovi: „Smíme jíst ovoce každého stromu v zahradě, jen ovoce stromu, který je uprostřed zahrady - pravil Bůh - nesmíte jíst a ani se ho nedotýkejte, abyste nezemřeli.“ Had nato ženě: „Ne, nezemřete. Naopak, Bůh ví, že kdybyste z něho jedli, otevrou se vaše oči a budete jako Bůh poznávat dobro i zlo.“ Žena viděla, že ovoce stromu je chutné k jídlu, vábné na pohled, lákavé pro poznání moudrosti, a proto si z něho utrhl a jedla, a dala též svému muži: byl s ní a jedl. Tu se jim oběma otevřely oči a zpozorovali, že jsou nazí. Sešili tedy fíkové listy a udělali si zástěry.

2. ČTENÍ - Řím 5, 12-19

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Jako skrze jednoho člověka přišel na tento svět hřích a skrze hřích smrt, a tak smrt přešla na všechny lidi, protože všichni zhřešili. Hřích ovšem byl na světě už před Zákonem, jenomže kde není žádný zákon, tam se hřích nepřičítá. Přesto smrt uplatňovala svou moc od Adama do Mojžíše i nad lidmi, kteří se neprohřešili nějakým podobným přestoupením jako Adam. Tento Adam je protějškem toho, který měl přijít. Ale s Božím darem není tomu tak, jako to bylo s proviněním. Kvůli provinění jednoho ovšem celé množství propadlo smrti. Ale ještě tím hojněji se celému množství lidí dostalo Boží přízně a milostivého daru prostřednictvím jednoho člověka, Ježíše Krista. A není tomu s darem tak, jako s hříšným skutkem onoho jednoho člověka. Neboť rozsudek nad proviněním toho jednoho přinesl odsouzení, kdežto Boží dar vede z mnoha provinění k ospravedlnění. Jestliže kvůli provinění jednoho člověka začala skrze toho jednoho člověka vládnout smrt, tím spíše v síle nového života budou kralovat skrze jednoho, totiž Ježíše Krista, ti, kdo v hojnosti dostávají milost a dar ospravedlnění. Nuže tedy: jako provinění jednoho člověka přineslo odsouzení celému lidstvu, tak zase spravedlivý čin jednoho člověka přinesl celému lidstvu ospravedlnění, které dává život. Jako se totiž celé množství stalo neposlušností jednoho člověka hříšníky, tak zase poslušností jednoho se celé množství stane spravedlivými.

EVANGELIUM - Mt 4, 1-11

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš byl vyveden od Ducha na poušť, aby byl pokoušen od ďábla. Když se postil čtyřicet dní a čtyřicet nocí, nakonec vyhladověl. Tu přistoupil pokušitel a řekl mu: „Jsi-li Syn Boží, řekni, ať se z těchto kamenů stanou chleby.“ On však odpověděl: „Je psáno: „Nejen z chleba žije člověk, ale z každého slova, které vychází z Božích úst.““ Potom ho ďábel vzal s sebou do Svatého města, postavil ho na vrchol chrámu a řekl mu: „Jsi-li Syn Boží, vrhni se dolů. Je přece psáno: „Svým andělům dá o tobě příkaz, takže tě ponese na rukou, abys nenarazil nohou o kámen.““ Ježíš mu odpověděl: „Také je psáno: „Nebudeš pokoušet Pána, svého Boha.““ Zase ho vzal ďábel s sebou na velmi vysokou horu, ukázal mu všechna království světa i jejich slávu a řekl mu: „To všechno ti dám, jestliže padneš a budeš se mi klanět.“ Tu mu Ježíš řekl „Odejdi, satane! Neboť je psáno: „Pánu, svému Bohu, se budeš klanět a jen jemu sloužit.““ Potom ho ďábel nechal - i přistoupili andělé a sloužili mu.

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 31. ledna 2014

Politické události

Česko má po půl roce opět vládu vzešlou z voleb

Česko má za sebou politicky velmi nabitý měsíc. Po půlročním vládnutí úřednického kabinetu v demisi jmenoval prezident Miloš Zeman předsedu vítězné ČSSD Bohuslava Sobotku premiérem a posléze ve středu 29. ledna i členy vlády. Premiér si mohl Bohuslav Sobotka začít říkat 17. ledna, tedy 83 dní po volbách. Na jmenování čekal nejdéle ze všech dosavadních předsedů české vlády. „Věřím, že se vládě podaří prosadit pozitivní změny, které občané očekávají. Mezi naše hlavní priority bude patřit nastartování hospodářského růstu, podpora vzniku nových pracovních příležitostí, zlepšení životní úrovně občanů, zlepšení fungování státu a obnovení důvěry občanů v politiku jako takovou,“ uvedl tehdy Sobotka při ceremoniálu na Hradě. Ve středu 29. ledna si funkci ministra po rekordně dlouhém čekání (95 dní po volbách) odneslo z Pražského hradu 16 členů koalice ČSSD, ANO a KDU-ČSL. Vládní posty si koalice rozdělila následovně – osm křesel připadlo sociálním demokratům, šest hnutí ANO a tři lidovcům. ČSSD obsadila vedle postu premiéra ministerstvo vnitra (Milan Chovanec), průmyslu a obchodu (Jan Mládek), zahraničí (Lubomír Zaorálek), zdravotnictví (Svatopluk Němeček), práce a sociálních věcí (Michaela Marksová-Tominová), školství, mládeže a tělovýchovy (Marcel Chládek) a lidská práva a rovné příležitosti (Jiří Dienstbier). Hnutí ANO

získalo post 1. místopředsedy vlády a zároveň ministra financí (předseda hnutí Andrej Babiš) a dále ministerstvo spravedlnosti (Helena Válková), obrany (Martin Stropnický), životního prostředí (Richard Brabec), dopravy (Antonín Prachař) a ministerstvo pro místní rozvoj (Věra Jourová). Lidovci získali také post místopředsedy vlády, konkrétně pro vědu a výzkum (předseda strany Pavel Bělobrádek) a dále ministerstvo zemědělství (Marian Jurečka) a kultury (Daniel Herman). „Dovolte, abych vám poděkoval za dnešní jmenování vlády České republiky. Jsem přesvědčen, že nová vláda přinese České republice hospodářský růst, prosperitu a stabilitu,“ pronesl po střeďeckém aktu premiér Sobotka. Jedním z prvních úkolů jeho vlády bude zajištění důvěry v Poslanecké sněmovně, na které má zákonnou lhůtu 30 dnů. Kabinet se v dolní komoře parlamentu bude opírat o většinu 111 hlasů a o vyslovení důvěry chce požádat kolem 18. února. Do práce se čerstvě jmenovaná vláda pustila hned po obřadu na Hradě. Na prvním jednání kabinetu se řešil také legislativní plán, který by měl být představen v březnu. Mezi prioritami bude valorizace důchodů, zrušení zdravotnických poplatků a lepší výběr daní. Ministři postupně do konce týdne převezmou své úřady po „Zemanových úřednicích“. Složení vlády však mohlo být poměrně odlišné, kdyby vzal prezident premiérův dopis se jmény kandidátů doslovně. „Milý pane premié-

re, šest chyb v jeden a půl stránkovém dokumentu je poměrně dost a ne zcela svědčí o profesionalitě, kterou bychom si všichni od této vlády přáli,“ zhodnotil Zeman písemný návrh s chybami ve jménech ministrů i úřadů. Jmenování vlády prezident podmínil schválením novely služebního zákona v prvním čtení, které se uskutečnilo na poslední chvíli 28. ledna. Prezident před jmenováním vlády mluvil v minulých dnech se všemi ministerskými kandidáty. Jako poslední přišel na řadu Jiří Dienstbier, Zemanův rival z prezidentských voleb. „Byla to věčná debata o lidských právech a vládní legislativě... Zabrousili jsme i do jiných oblastí našeho politického života, ale pokud jste čekali nějaký konflikt, tak ten se neodehrál,“ zhodnotil schůzku Dienstbier.

Výročí upálení se Jana Palacha si lidé připomínali nejen tradičními pietními akcemi

Čin studenta Filozofické fakulty Univerzity Karlovy v Praze Jana Palacha vstoupil do mysli lidí jako symbol boje za svobodu. Na protest proti smířování se s okupací Československa vojsky Varšavské smlouvy se 16. ledna 1969 upálil na Václavském náměstí a na následky zranění po třech dnech strávených v nemocnici zemřel. Od tohoto nesobeckého kroku uběhlo letos 45 let, a lidé si tak připomínali jeho památku na pietních akcích. Mezi ohniska vzpomínání patřila Palachova domovská Filozofická fakulta UK, kde začal už 15. ledna program neformálního rázu. Zájemcům nabídl účast na besedě Proti zlu, na které právě stačím: občanská činnost včera a dnes, které se účastnili například publicistka a bývalá disidentka Petruška Šustrová či občanský aktivista

Tomáš Jungwirth, a následovalo představení První dáma plátí, druhá leze z gatí od spolku Damúza. Těm, co vydrželi, se stal odměnou koncert skupiny Cirkus Cernaque. Na tuto rozechřívací středu navázal čtvrtak s oficiálním pietním aktem, vernisáží výstavy o „živých pochodnících“ (lidech, kteří zvolili jako formu demonstrace vlastní upálení) a promítáním dobře recenzovaného filmu režisérky Agnieszky Hollandové Hořící keř. Pro den symbolického zakončení organizátoři zvolili až neděli 19. ledna, kdy uspořádali bohoslužbu. Místo samotného upálení, Václavské náměstí, křižoval průvod za doprovodu světla ze svící a pochodní. Této symbolické akce se však zúčastnilo překvapivě málo lidí. „My dnes nejsme okupovaní vojsky, jsme okupovaní Bruselem a vlastní vládou, kterou my volíme, a naše vlastní vláda nás ničí, proto je potřeba, abychom na ni vyvinuli tlak. Nemáme žádnou politickou ambici, naším cílem je vyvinout tlak na vládu, aby začala přemýšlet jako lid,“ komentoval význam připomínání takových činů organizátor Michal Urban. Mnozí vážili cestu na Olšanské hřbitovy, kde je Jan Palach pohřben. Do programu zapojila síly i Knihovna Václava Havla, která s Filozofickou fakultou UK spolupracovala a postarala se o debatu v Mramorovém sále Lucerny, mezi jejíž hosty patřili zejména tehdejší disidenti Petr Placák či Dana Němcová. Museum Kampa pro změnu uspořádalo kulturní program sestávající z dramatického čtení, hudební improvizace či promítání dokumentu. Lze zaregistrovat i několik netradičních akcí, například designér Otakar Dušek instaloval na budovu Borůvkova sanatoria, kde zemřel Jan Palach i oběť represí vůči křes-

ťanství kněz Josef Toufar, památník vytvořený v poměrně moderním duchu. A ilegálně. „Nebyl jsem požádán. Mně prostě jen vadilo, že budova, kde zemřel Jan Palach a Josef Toufar, je v naprosto otřesném stavu a za celé ty roky tam nevisí ani pamětní deska, která by je připomínala,“ komentoval pro server Lidovky.cz umělec. Vzpomínání se však netýkalo pouze Prahy, například otevření Havlovy uličky v Brně spojili pořadatelé právě s připomínkou Palachova výročí, pochod svolali i studenti v Olomouci.

Ze Slovenska

O post slovenského prezidenta se utká 15 kandidátů

Ve čtvrtek 9. ledna měli uchazeči o úřad slovenského prezidenta poslední možnost podat kandidaturu. Nakonec jich tak učinilo 15. Jedním z nich je i současný slovenský premiér Robert Fico, předseda levicové strany Směr-sociální demokracie. Je to vůbec poprvé, co se o místo slovenského prezidenta uchází úřadující premiér. Mezi kandidáty se objevují známá jména z politiky, kultury i vědy, mimo jiné například herec a politik Milan Kňažko, známý kardiochirurg Viliam Fischer nebo bývalý neúspěšný kandidát na prezidenta Milan Melník. Jedinou ženou, která se zapojí do klání, je opoziční poslankyně Helena Mezenská. Podle průzkumů veřejného mínění na Slovensku postoupí do druhého kola prezidentské volby s největší pravděpodobností Robert Fico. Není ale jasné, kdo mu bude soupeřem. Nejvíce šancí mají tito kandidáti: bývalý slovenský premiér Ján Čarnogurský, opoziční poslanec Pavol Hrušovský, nezařazený zákonodárc Radoslav Procházka, podni-

katel Andrej Kiska nebo právě Milan Kňažko. První kolo prezidentské volby se uskuteční 15. března, případné druhé kolo o dva týdny později. Současný prezident Ivan Gašparovič končí už druhé funkční období a o třetí se podle ústavy ucházet nemůže.

Ekonomika

Nezaměstnaných je už téměř 600 tisíc. Analytici varují před dalším růstem

Česko se potýká s rekordní nezaměstnaností. Vinu na tom podle analytiků nese abnormálně teplý konec roku, a proto i pozdější ukončování sezónních prací. Na úřadech kvůli tomu skončilo ke konci roku 596 833 lidí, tedy nejvíce v novodobé historii země. Firmy se teď navíc zdráhají přijímat nové zaměstnance. Analytici proto nevylučují, že počet lidí bez práce ještě poroste. Podívejte se na ekonomické ukazatele, nabádají statistici každého, kdo nevěří v ústup recese. Jeden z indikátorů jim teď ale zapravdu nedává. Oproti listopadu se na konci roku zvedl podíl nezaměstnaného obyvatelstva o půl procentního bodu na 8,2 %. Při původně sledované míře registrované nezaměstnanosti by to bylo rekordních 10,3 %. K tomu se nadále uskromňuje nabídka volných míst. V prosinci jich bylo 35 178, to je o 2 323 méně, než úřady hlásily měsíc předtím. O jeden volný post se teď ve frontách uchází 17 lidí. „Je to strašné,“ zoufají si. Nejvíce o práci bojují na Karvinsku, silná nezaměstnanost trápí také okresy Most, Ústí nad Labem a Bruntál. Nejméně bolí okolí Prahy a Mladoboleslavsko. Výrazný obrat na trhu práce je přitom v nedohlednu. Analytici upozorňují, že teprve v nadcházejících měsících dosáhne nezaměstnanost svého

vrcholu. Bez práce může být i přes 600 tisíc lidí. „Na citelnou změnu si budeme muset počkat, až ekonomika začne růst alespoň tříprocentním tempem. To ale pravděpodobně ještě tento rok nebude,“ uvedl pro deník E15 Václav Franče z Raiffeisenbank.

Kurzovní lístek

31. 1. 2014 (střed)

EUR, 1	27.500
Kanada, 1	18.175
USA, 1	20.346

Kultura

Ceny české filmové kritiky

2013: Hořící keř opanoval sedm z jedenácti kategorií

Čtvrtý ročník Cen české filmové kritiky 2013 ocenil 25. ledna v pražském divadle Archa nejlepší kinematografické počiny loňského roku. Z celkových deseti nominací jich sedm proměnil snímek Hořící keř polské režisérky Agnieszky Hollandové. V hereckých výkonech bodovalo psychologické drama Jako nikdy. Trojdílný snímek Hořící keř, pojednávající o osudech Jana Palacha, ovládl mimo jiné i kategorii Nejlepší film. V ní soupeřil s již zmíněným počinem Zdeňka Tyce Jako nikdy a komediálním dramatem Klauni režiséra Viktora Tauše. Oba snímky bodovaly až v kategorii hereckých výkonů – jako nejlepší byli v hlavních rolích ocenění Jiří Schmitzer a Petra Špalková (Jako nikdy), v rolích vedlejších pak dominovali Jaroslava Pokorná (Hořící keř) a Jiří Lábus (Klauni). Kategorie Nejlepší dokumentární film patřila absolventskému snímku Bohdana Bláhovce s názvem Show!. Film, jenž zachycuje pohled do života teenagerské kapely 5Angels a zároveň odhaluje úmysl otce jedné z členek vytvořit ze skupiny komerční projekt, na úkor plnohodnotného dětství dívek, zvi-

těžil po boku snímků Josefa Abrháma ml. (Hoteliér) a Silvie Dymákové (Šmejdi). Objevem loňského roku byl vyhlášen herec a autor scénáře filmu Hořící keř Štěpán Hulík.

Český lev: Nominacím vládl Hořící keř

Největší šanci na získání výročních cen České filmové a televizní akademie (ČFTA), známých jako Český lev, má po zveřejnění nominací Hořící keř. Z celkového počtu patnácti kategorií je snímek o Janu Palachovi navržen ve čtrnácti (do sekce Dokument nebyl zařazen). V letošním roce vybírali zástupci ČFTA téměř z třiceti celovečerních filmů a sedmnácti dokumentů, přičemž se v každé kategorii dále vybírá z pěti nominovaných. Šanci v asi nejsledovanější kategorii Nejlepší film mají kromě už zmíněného Hořícího keře i snímky Jako nikdy, Klauni, Revival a Rozkoš, v těch hereckých zase známá a nejednou Českým lvem už oceněná jména, jako jsou Ivan Trojan a Jiří Schmitzer či Anna Geislerová a Zuzana Bydžovská. Letošní ročník provázely komplikace a neshody mezi vedením ČFTA a Petrem Vachlerem, zakladatelem cen, producentem a režisérem slavnostního večera v jedné osobě, který nakonec na své funkci v akademii rezignoval. Spory se vedly hlavně o úroveň galavečera, podle mnohých se blížil estrádě a balancoval na hranici trapnosti. Ivo Mathé, člen prezidia akademie, se 22. ledna na tiskové konferenci k nominacím vyjádřil obdobně, tedy že je nutné zachovat určitou úroveň vzhledem k dlouholeté tradici Českých lvů a snažit se laťku nadále zvyšovat, a ne naopak. Tomu má pomoci i Marek Eben coby moderátor a Česká filharmonie pod vedením Jiřího Bělohláv-

ka. Zda se snaha ČFTA vyplátila, se ukáže 22. února, kdy se v pražském Rudolfinu uskuteční už jednadvacátý ročník slavnostního předávání cen filmové akademie, který bude tradičně přenášet Česká televize. Více informací na.

www.filmovaakademie.cz.

Krátké filmy v Praze, letos již podeváté

Od čtvrtka 16. do neděle 19. ledna se v Praze konal devátý ročník Festivalu krátkých filmů. Celkem měli diváci možnost zhlédnout 65 nejzajímavějších krátkometrážních snímků z celého světa. Promítaly se v jedenácti blocích v pražském kině Světozor. Od roku 2005 představil festival již nespočet filmů, letos to byly jak snímky nové (v bloku Mezinárodní soutěž), tak i ty už oceněné (sekce Panorama). Vedle stávajících kategorií, jako jsou České filmy, Labo, Brutal relax show nebo již zmíněná soutěž či Panorama, uvedli organizátoři v posledním ročníku i nové sekce, například Divné dny či Blue Tongue Films. Jak už napovídá název bloku, Divné dny reprezentovaly filmy, které jsou tak trochu zvláštní, nejčastěji ve smyslu sci-fi. Blue Tongue Films je australská společnost tvořená sedmi filmáři, která má na kontě již 25 filmů uvedených na festivalech v Sundance, Cannes, Berlíně, nebo dokonce nominovaných na Oscara. Českou tvorbu prezentovala tradiční bilance představující nejlepší krátké hrané filmy, jež u nás v uplynulém roce vznikly. Převahu měly studentské filmy z pražské FAMU a písecké FAMO. O hlavní cenu soutěžilo osmnáct filmů ze čtrnácti zemí světa. Nejvíce byla v soutěži jako obvykle zastoupena evropská produkce, výjimky tvořily Kanada, Čína nebo Nepál. Vítězné snímky oce-

něné mezinárodní porotou se promítaly během slavnostního nedělního zakončení festivalu. Hlavní cenu s bonusem 2000 eur získal sedmnáctiminutový film *The Mass of Men* režiséra Gabriela Gaucheta. Letos byla udělena i dvě zvláštní uznání, získaly je *Mysterium* španělského režiséra Chemy Garcíi Ibarry a francouzské *Ještěrky* režiséra Vincenta Marietta. Diváckou cenu si odnesla komedie *Julian*, kterou režíroval Matthew Moore.

Febiofest vyzývá filmáře z řad diváků. Stačí natočit film na mobil

Filmový festival Febiofest letos oslaví jedenadvacátý ročník. Při té příležitosti organizátoři pro diváky připravili několik novinek a zajímavých projektů. Febiofest proběhne od 20. do 28. března v Praze v Cinestar Anděl. Následovat budou regionální ozvěny. Na první tiskové konferenci k letošnímu ročníku se prezident festivalu Fero Fenič vyjádřil k vývoji, kterým událost za uplynulé roky prošla, a uvedl vytyčené cíle pro budoucí působení. Jako jeden ze zakladatelů a hlavních organizátorů zdůraznil: „Hlavním posláním není soutěž s jinými filmovými festivaly v České republice, ale zejména snaha o pokrytí bílých míst, neboli odvětví či kategorií, kterým se u nás nedostává dostatečné pozornosti ani ocenění.“ V rámci festivalu se letos poprvé objeví sekce Světla severu. „Čeští diváci neobvykle oceňují severský smysl pro humor. A myslíme si, že Praha je dobré místo, kde můžeme každoročně představit stále neobvykle kvalitní a nápadité filmy ze severských zemí – nejedná se totiž pouze o Skandinávii, čili Dánsko, Švédsko, Norsko a Island, ale také Finsko a tři pobaltské země: Estonsko, Litvu a Lotyš-

sko,“ říkají Štefan Uhrík a Hana Cielová, programoví ředitelé Febiofestu. Uvedeny budou dva předpremiérové filmy z finsko-české koprodukce (*Láska, soudruhu!*) a norsko-české koprodukce (*Detektiv Down*). V přítomnosti tvůrců obou snímků se uskuteční diskuzní panely o koprodukční spolupráci. Novinkou a zároveň prvním projektem podobného typu v Česku je soutěž s titulem *„I ty jsi filmářem.“* Účast v soutěži není ničím omezená, jediným kritériem je vytvoření krátkého filmu s použitím mobilního telefonu nebo tabletu. Organizátoři tak plánují zapojit širokou veřejnost a přinést možnost zúčastnit se filmářské soutěže v podstatě každému. Autoři sedmi nejlepších snímků se stanou součástí workshopů se zahraničními filmáři a na výherce čeká hlavní cena v podobě notebooku se stříhovým softwarem. Zájemci mohou svá díla zasílat do 15. února prostřednictvím webových stránek festivalu.

Sport

Konečná nominace pro ZOH: Do Soči jede 89 českých sportovců

Posledním dnem pro podávání přihlášek do olympijské nominace byl 24. leden. Nejdříve se počítalo s 85 reprezentanty, jejichž nominace zástupci Českého olympijského výboru zveřejnili 16. ledna v Rudolfově galerii na Pražském hradě za účasti prezidenta republiky Miloše Zemana. Na poslední chvíli ale vypadl akrobatický lyžař Marek Škála a do výpravy běžců přibyla Klára Moravcová. Další změny nastaly 23. ledna, kdy do týmu přibyla skikrosářka Andrea Zemanová a snowboardistka Šárka Pančochová dostala možnost reprezentovat ve dvou disciplínách – slopestyle

a U-rampa. Kvůli přerozdělení kvót Mezinárodní lyžařskou federací na základě vrácených míst jednotlivými národními olympijskými výbory se Skála nakonec do reprezentace nepojíval a do Soči se podívá také sprinter Dušan Kožíšek. Mezi největší medailové naděje patří obhájkyně dvou prvenství z Vancouveru – rychlobruslařka Martina Sáblíková a dvojnásobný vítěz Tour de Ski Lukáš Bauer. O medaili budou bojovat i snowboardistky Ester Ledecká, Šárka Pančochová a Eva Samková, za tým biatlonistů pak současná světová jednička Gabriela Soukalová nebo Ondřej Moravec, jenž aspiruje na umístění jak v závodech jednotlivců, tak ve štafetě. Celkem česká výprava čítá 43 lyžařů, 25 hokejistů, tři krasobruslaře, čtyři rychlobruslaře, čtyři sáňkaře, pět bobistů a pět snowboardistů. Na minulých ZOH ve Vancouveru zastupovalo Česko 93 sportovců a vybojovali dvě zlaté a čtyři bronzové medaile, v Turíně 2006 to pak bylo o deset reprezentantů méně. Výprava v Itálii získala jedno zlato, dvě stříbra a jeden bronz. Letos se v černomořském letovisku o cenné kovy utká 88 reprezentantů. Tento počet doplní jeden náhradník, bobista Jan Stokláska. „Původně jsme počítali, že těch lidí bude krapet víc. Věřili jsme kromě hráčů curlingu i hokejistkám, ale nakonec to nevyšlo. Důležitější než kvantita je ale kvalita a my máme velká očekávání,“ uvedl pro Českou televizi předseda ČOV Jiří Kejval. První sportovci letí do Soči již 30. ledna. Při slavnostním zahájení olympiády 7. února ponese českou vlajku slalomářka Šárka Strachová, roz. Záhrobská. Jak sdělil novinářům poradce ruského prezidenta Jurij Ušakov, zahajovací ceremonie se zúčastní při-

blíže 60 hlav států a vlád, tentokrát i s českým zastoupením. Kromě prezidenta Miloše Zemana se do Soči chystají také předseda Sněmovny Jan Hamáček a šéf Senátu Milan Štěch. Celý sportovní svátek potrvá až do 23. února. Jedná se o první zimní olympiádu v Rusku a pravděpodobně také nejdražší v historii. Obavy panují kvůli možnému teroristickému útoku v souvislosti s prosincovými sebevražednými atentáty ve Volgogradu. „Naším úkolem jako pořadatelů je zajistit bezpečnost účastníků a diváků tohoto sportovního svátku – a uděláme pro to vše,“ ujistil však ruský prezident Vladimir Putin.

Hadamczik představil

25 hráčů pro Soči.

S kapitánem Plekancem

jedou i čtyřicátníci

Jágr a Nedvěd

Měsíc před zimními olympijskými hrami v ruském Soči odtajnil hlavní trenér národního týmu Alois Hadamczik seznam 25 hráčů, kteří v únoru odcestují reprezentovat Českou republiku. Základ týmu

tvoří sedmnáct hráčů z kanadskoamerické NHL, ale na šampionát se podívá také pět hráčů z ruské KHL a tři zástupci české extraligy. Největším překvapením je, že na soupisce chybí útočník Jiří Hudler, v době nominace třetí nejproduktivnější Čech v NHL. Naopak se nečekaně dočkal vítkovický obránce Michal Barinka. „Český hokej má spoustu vynikajících hokejistů a je jich určitě více než dvacet pět,“ okomentoval Alois Hadamczik 6. ledna v pražském hotelu Clarion před televizními kamerami a přítomnými novináři, jak těžké bylo pro něj a jeho asistenty vybrat ta správná jména. Nejvíce litoval zraněného Tomáše Hertla, který si v průběhu sezony poranil koleno. Nejmladším hráčem v českém dresu bude místo něj dvaadvacetiletý Ondřej Palát z Tampy Bay. Od začátku bylo jasné, že do Ruska odcestuje české trio působící v New Jersey ve složení Jaromír Jágr, Patrik Eliáš a Marek Židlický. Prvním dvěma jmenovaným bude navíc svěřena role asi-

stentů kapitána Tomáše Plekance z Montrealu. Místo v sestavě měl předem jisté také David Krejčí z Bostonu, nejproduktivnější Čech v NHL. Určitá vlna kritiky vůči trenérům se zvedla kvůli absenci Jiřího Hudlera z Calgary. Má rovněž skvělou formu a je nejvýraznější osobností svého týmu. Místo něj dostal přednost Aleš Hemský z Edmontonu. Nejstarším hráčem v národních barvách bude dvaadvacetiletý Petr Nedvěd z extraligového Liberce, který zaujal trenéry na předvánočním turnaji v Rusku. V obraně se představí již zmínovaný Marek Židlický, jenž by měl zásobovat útočníky svými chytrými přihrávkami. Na čtvrté olympijské hry v kariéře vyrazí Tomáš Kaberle z Kladna. Důvěru od trenérů dostal, přestože o jeho služby už není v NHL zájem. Více startů (5) má ze současného výběru jen Jágr. První známou dvojici v defenzivě jsou Lukáš Krajčůvek z Minsku s Michalem Barinkou z Vítkovic, kteří spolu pravidelně nastupují na evropských mezinárodních tur-

najích. Českou hru by měl přitvrdit další mladík z Tampy Bay, a sice třiaadvacetiletý Radko Gudas. Pozici prvního brankáře nemá jistou Ondřej Pavelec z Winnipegu, který dopláci především na nevyrovnanou hru svého kanadského týmu. Jeho post tak vážně ohrožuje dvojice evropských brankářů Kovář - Salák, kteří skvěle chytají jak ve svých týmech. Svou kvalitu budou moci čeští hokejisté prokázat 12. února v prvním zápase na olympiádě proti Švédsku, které je považováno za jednoho z favoritů turnaje. Na českém týmu tento tlak neleží, protože mezi hlavní adepty na medaile nepatří. Už na mnoha mistrovstvích světa i olympiádách se ukázalo, že tlak našemu mužstvu neprospívá. Naopak vzpomeňme si na rok 1998 a na slavnou olympiádu v Naganu, kde poprvé mohli reprezentovat hráči z NHL a kde Česká republika jako podceňovaný tým vyhrála turnaj století, čímž se navždy zapsala do hokejové historie.

HLASY NÁRODA

Máte již zaplacenou předplatné na rok 2014?

Vpravo nahoře na nálepce s Vaší adresou je měsíc a rok, kdy Vám předplatné končí

USA na rok – osobní odběr v kostele: 30.00 USD

USA na rok – poštou 1.třída: 40.00 USD

Kanada na rok letecky: 40.00 USD

(prosíme z Kanady posílejte šeky v US dolarech)

Ostatní cizina na rok letecky: 55.00 USD

Šeky pište pouze na: CZECH MISSION

Naše adresa:

Hlasy národa,

9415 Rochester Ave.,

Brookfield, IL 60513

Tel.:(708) 255 - 5117 Mobil: (708) 533 - 1050

Doporučte Hlasy národa svým známým!

Prosíme Vás:

**Dary na kostel
i předplatné novin**

Všechny šeky pište na:

CZECH MISSION

jinak nám šek banka vrátí.

Děkujeme za pochopení.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Papež František oznámil jména 19 nových kardinálů

V závěru nedělní modlitby Anděl Páně 12. ledna 2014 oznámil papež František jména 19 nových kardinálů. Šestnáct z nich, kterým je méně než 80 let, bude moci při příštím konkláve volit papeže. Zbývající tři jsou emeritní arcibiskupové, kterým se dostává ocenění za celoživotní službu církvi. Noví kardinálové přijmou své insignie při obřadu, který proběhne ve Vatikánu 22. února 2014. Do sboru kardinálů budou začleněni např. současný vatikánský státní sekretář Pietro Parolin, generální sekretář biskupské synody Lorenzo Baldisseri nebo prefekt Kongregace pro nauku víry Gerhard Ludwig Müller. Kromě vatikánských pracovníků přibudou mezi kardinály církevní představitelé z Itálie, Německa, Británie, Španělska, Nikaraguy, Kanady, Pobřeží slonoviny, Brazílie, Jižní Koreje, Chile, Burkiny Faso, Filipín, Haiti, Sv. Lucie a z Františkovy rodné Argentiny. Z šestnácti kardinálů - voličů jich devět pochází z Latinské Ameriky, Asie a Afriky, což podle deníku Vatican Insider poukazuje na snahu papeže o větší vyváženost mezi evropskými a neevropskými zástupci. „*Volba kardinálů z Burkiny Faso a Haiti také ukazuje na pozornost papeže vůči lidem zkoušeným chudobou,*“ komentoval jména vatikánský tiskový mluvčí Federico Lombardi. Podle něho v současnosti zbývá do plného počtu 120 kardinálů - voličů 13 jmen. Jelikož však v první polovině letošního roku tři kardinálové přesáhnou věk 80 let a ztratí tak možnost volby papeže, rozhodl se František jmenovat kardinálů šestnáct. „*Mezi kardinály nevoliči stojí za pozornost postava Mons. Capovilly, sekretáře papeže Jana XXIII, který bude zanedlouho svatořečený,*“ uvedl dále Lombardi.

Dokument předních teologů se věnuje monoteismu a násilí

Bůh Trojice, jednota lidí. Křesťanský monoteismus proti násilí je název nového dokumentu Mezinárodní teologické komise. Desítky předních teologů v čele s prefektem kongregace pro nauku víry Gerhardem Ludwigem Müllerem v něm odpovídají na otázku vztahu mezi monoteismem a násilím. Dokument, který je výsledkem pětileté práce předních katolických teologů, vychází z otázky: Jakým způsobem se může katolická teologie vypořádat s názorem, podle něhož existuje vnitřní pouto mezi monoteismem a násilím? Čtyřicetistránkové dílo rozdělené do pěti kapitol nabízí následující odpověď: Podněcování násilí ve jménu Božím je nejvyšším úpadkem náboženství. „*V těchto úvahách nás podpírá přesvědčení, že náboženské války, stejně jako války ve jménu náboženství, jsou jednoduše nesmyslné,*“ píší teologové v úvodu. Autoři se staví kriticky k zjednodušování, které proti sobě staví nutně násilný monoteismus a tolerantní polyteismus. Podle dokumentu je na jedné straně třeba neustále očisťovat náboženství a křesťanskou víru od nebezpečí konfliktu a násilí: „*Je potřeba, aby všechna náboženská společenství a všichni lidé, kteří nesou zodpovědnost za druhé, jasně uznali, že užívání násilí a teroru je jisté a naprosto jasně zkažením náboženské zkušenosti.*“ Současně však teologové dodávají, že jádro zjevení násilí odporuje: „*Radikální na-*

pomenutí proti despotickému a násilnému užívání náboženství je součástí původního jádra zjevení Ježíše Krista: Jedná se o jeden z jeho nejvíce neslýchaných a vzrušujících aspektů.“ V druhé kapitole zkoumají autoři obtížné pasáže Bible, v nichž „*nacházíme Boží zjevení zapletené do násilí mezi lidmi.*“ Následně prohlubují téma smrti a Zmrtvýchvstání Ježíše Krista, které přineslo smíření mezi lidmi a je tedy základem pro jejich nenásilné soužití. „*Násilí je plodem hříšného člověka a zraňuje samotného Boha: ne v jeho božství, nýbrž v darech jeho lásky.* (...) *V Ježíšově smrti, v níž sám Syn trpěl násilí 'hříchu světa' – který kazí náboženství a oslepuje jakýkoliv soucit – je ukryto tajemství 'spásy světa',*“ píší autoři nového dokumentu. Členové Mezinárodní teologické komise se též zabývají filosofickými důsledky myšlení o Bohu a vedou diskuzi s některými postoji současného ateismu. Mezinárodní teologická komise vznikla v roce 1969 na podnět biskupů shromážděných na synodě. Jejím úkolem je zkoumat významnější věroučné otázky. Členové pochází z různých zemí a jsou jmenováni na dobu pěti let. Počet členů nepřesahuje třicet. Dokument je k dispozici na stránkách Mezinárodní teologické komise, www.news.va

Zemřel Mons. Karel Fořt

V úterý 21. ledna 2014 večer zemřel Mons. Karel Fořt, významná osobnost českého katolického exilu. Poslední rozloučení se uskutečnilo v pátek 31. ledna 2014 dopoledne v česko-budějovické katedrále sv. Mikuláše. Po té byly jeho tělesné pozůstatky převezny na hřbitov v Práchni u Horažďovic.

Mons. Karel Fořt se narodil 8. listopadu 1921 v Rožmitálu pod Třemšínem. Své dětství prožil ve Skočicích v blízkosti Vodňan a v Horažďovicích. Zde se také stal skautem. Kvůli protinacistickým materiálům nalezeným ve skautské klubovně jej roku 1940 zajalo Gestapo, následující čas strávil v česko-budějovické věznici. Tato zkušenost v něm upevnila rozhodnutí stát se knězem. Mons. Karel Fořt nastoupil do semináře, avšak roku 1942 musel odcestovat na nucené práce. Po válce studia dokončil a roku 1948 byl vysvěcen na kněze. V této době také pomáhal některým lidem přejít přes hranice. Roku 1950 dostal varování, že se blíží jeho zatčení a následně vykonstruovaný proces, a proto emigroval do Německa. Následně odcestoval do Alžírsku, kde se staral o francouzské, italské a španělské křesťany. Roku 1960 odešel do Mnichova. Zde pečoval o české emigranty a sloužil české mše sv. v kostele sv. Štěpána. V Německu postupně vybudoval síť českých center. Roku 1980 nastoupil do Rádía Svobodná Evropa, kde měl na starosti pořady o náboženství a přímé přenosy českých bohoslužeb. V rozhlasě působil ještě na začátku 90. let. Poté žil střídavě v kněžském domově v Českých Budějovicích a v Mnichově na české faře. V roce 2012 převzal řád T.G. Masaryka za celoživotní dílo. Zemřel 21. ledna 2014 v Českých Budějovicích ve věku 92 let. Karmelitánské nakladatelství vydalo knihu rozhovorů s Mons. Fořtem s názvem *Život voněl člověčinou*.

Podle zpráv České biskupské konference

Novodobé pronásledování křesťanů

V říjnu roku 2013 došlo ke dvěma událostem, které stojí za povšimnutí.

Od 3. do 5. října 2013 se sešla v Bratislavě Rada evropských biskupských konferencí. Její účastníci dostali jako dar nedávno raženou evropskou minci, kterou razí Slovenská republika jako člen EU s právem navrhnout jednu stranu kovového platidla. Hodnota tohoto platidla je bezvýznamná: pouze dvě eura, ale symbolický význam je velký, protože obraz na této „národní“ straně mince jde do celého světa. Itálie si navrhla obraz mezinárodně známého básníka Danteho. Slovensko předložilo umělecky vytvořený obraz bratrů Cyrila a Metoděje, kteří společně drží v rukou uprostřed kříž.

Ve vedení EU převládají i dnes lidé, kteří nedovolili, aby se do evropské ústavy dostala byť jen zmínka o křesťanských kořenech našeho světadilu. Dlouho jim trvalo, než přijali slovenský návrh jako symbolické vyjádření naší národní historie. V této souvislosti nemůžeme zapomenout, že i „Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě“ (OSCE) vydala v roce 2011 v Bělehradě rezoluci, v níž odsuzuje netoleranci a diskriminaci křesťanů v Evropě. Bratislava tak vyhrála nad Bruslem a umělecky vytvořená mince vzbuzuje obdiv v Evropě i jinde. Italský katolický *deník Avvenire* přinesl zprávu o tomto slovenském případě 25. října 2013 pod titulem „Dvě překrásná eura a obrana náboženské svobody v Evropě“. Při tom poukázal, že v roce 2012 ve Francii bylo 84 % všech vandalských útoků namířeno proti katolickým kostelům. A kardinál Tauran upozornil 16. října 2013 při otevření konference na téma „Náboženství, svoboda, moc“ na katolické univerzitě v Miláně, že v Evropě se sice méně vyskytuje krvavé a násilné pronásledování, ale existuje méně viditelné, zákeřné pronásledování. Přitom Evropa by neměla zapomenout na nedávná léta pronásledování v komunistických režimech, neboť některé jejich oběti ještě žijí s bolestnými následky ve světě, anebo aspoň v čerstvé paměti.

V září a říjnu 2013 se odehrály v Srbsku důležité slavnosti u příležitosti 1700.

jubilea od vydání Milánského ediktu v roce 313 císařem Konstantinem Velikým. Konstantin se narodil v srbském městě Niš. Katolická církev oslavila toto jubileum koncem září, pravoslavná církev v říjnu. Svatý otec František poslal na obě slavnosti své zvláštní vyslance. Vedl jsem katolickou delegaci na pravoslavné oslavy, kterým předsedal ekumenický patriarcha z Konstantinopole Bartoloměj, za účasti jiných pravoslavných patriarchů a metropolitů (z Jeruzaléma, Antiochie, Alexandrie, Moskvy, Kypru atd.), jakož i několika desítek tisíc věřících. Všichni jsme si připomenuli starý dokument, edikt, který v Miláně vydal Konstantin Veliký, jehož pravoslavní uctívají jako svatého. Římský císař v něm dovolil náboženskou svobodu pro všechny a ukončil pronásledování křesťanů. Jak to vyzdvihl patriarcha Bartoloměj, byl to skutečný „zvrát v historii lidstva“ a výzva k náboženské toleranci a snášenlivosti. Krásná liturgická slavnost v Niši, stejně jako jiné projevy se staly veřejným protestem proti pronásledování a vyhánění křesťanů z Blízkého východu, čili z Malé Asie. V některých zemích hrozí, že křesťané odtamtud zmizí. To byl další výkřik o pomoc pronásledovaným.

Nyní však vydal v USA uznávaný novinář a dopisovatel z Vatikánu, John Allen, knihu *Global War on Christians* čili „Globální válka proti křesťanům“. V ní tvrdí, že křesťané jsou v současnosti bezpochyby nejvíce pronásledovaným náboženským seskupením: „**Svět je svědkem zrodu nové generace křesťanských mučedníků.**“ Demograf Todd Johnson, kterého cituje Allen, prohlásil, že **od roku 2000 do dneška zemřelo každý rok průměrně 100 000 křesťanů.** Podle odhadu amerického „Centra pro výzkum křesťanství“ při Teologickém semináři Gordon-Conwell v Massachusetts **každou hodinu je na světě zabito pro svou víru 11 křesťanů.**

Allen uvádí jen několik příkladů dnešního pronásledování křesťanů. V Severní Koreji, ovládané komunistickým režimem, se počet křesťanů různého vyznání odhaduje na 400 000. Asi čtvrtina z nich

žije v táborech nucených prací, protéze odepřeli uctívání zakladatele národního kultu Kim Il-sunga. Od roku rozdělení Korejského poloostrova na dva státy (1953) v Severní Koreji zmizelo téměř 300 000 křesťanů. V Sýrii hrozí křesťanům vymření; v městečku Maalula, kde se ještě používá aramejská řeč Ježíše Krista, podle zpráv muslimové zabili Sarkisa el Zachma a jiné dva mladé křesťany, když odmítli obrátit se na islámskou víru. Podobné případy se opakují v Iráku, kde americká organizace „Open Doors“ předvíдалa konec přítomnosti křesťanů kolem roku 2020. V Egyptě pronásledují křesťanské Kopty, kteří tam žijí od nepaměti. Tisk se nerad zmiňuje o tom, co se děje s křesťany v pásmu Gázy, vyňatém z Izraele.

Světové veřejné mínění se těžce dostává ke zprávám o pronásledování křesťanů v různých zemích, kde musí zakročit i veřejná moc. Vlády také raději zamlčí události, někdy se křesťanská menšina nedovolá ani spravedlnosti, ani ochrany. V západním tisku převládá spíše naoko „neutrálita“, ale v podstatě spíše ateistický protináboženský duch, který sleduje více politické a obchodní zájmy. Laicismus se stává jakoby novým náboženstvím. Jak píše Allen, „liberální volnomyšlenkáři oslavují mučedníky pravicových režimů v Latinské Americe, ale nejsou ochotni připustit skutečnost protikřesťanské nenávisti v Gáze, kterou kontroluje Hamas, ani způsoby, jakými levicové režimy často napadají křesťany.“

Allen vidí příčinu pronásledování ve fanatismu, a to nejvíc v přehnaném laicismu, a ve fanatismu islámských skupin, které podnikly útoky na křesťany a na kostely například v Nigérii a v Egyptě, ale i jinde, jako je tomu ze strany hinduistů v severovýchodní Indii. I západní sekulární obrazoborectví, které se někdy obléká do roucha kulturního boje, má už své oběti.

Novodobé pronásledování křesťanů má tedy různé formy, není vždy krvavé, ani vždy fyzicky agresivní. Věřící mají jen jedinou odpověď: upevnit si křesťanskou víru a lásku k bližnímu, i k nepříteli.

Kardinál Jozef Tomko
Podle LifeNews Slovakia

Kronika České Misie v Chicagu v roce 2013

Svatost manželství si vzájemně udělili:

- 04 - 20 Marek Ivančák
Dominika Cabalová
06 - 20 Lukáš Slíva
Abigail Lee Klein - Jackson
08 - 24 Ján Kolodziej
Adriana Šalatová
09 - 28 Marian Janás
Veronika Onofrejová

Pokřtěný byl dospělý:

- 04 - 13 Marek Ivančák

Pokřtěny byly děti:

- 01 - 20 Lukáš Marek Šupka
02 - 09 Sebastian Tomáš Hruboš
02 - 23 Anna Irene Pašková
04 - 04 Mathyas Zbrank
04 - 28 Anthony Josef Avizius
04 - 28 Zoey Rozalia Kvíčala
05 - 19 Benjamin Babinský
05 - 19 Oliver Martin Rolier
06 - 01 Victoria Ella Mesticky
06 - 29 Michaela Gonda
07 - 20 Lukáš Robert Řezníček
07 - 28 Lillian Ivančák
07 - 28 Sarah Ivančák
07 - 28 Nathaniel Slavomír Svítana
09 - 15 Nikolas Freddie Blažíček
09 - 28 Jakub Janás
10 - 13 Nella Melania Luberda
11 - 16 William Justin Smažil
11 - 24 Gabriel Grivalský
11 - 24 Lukáš Miroslav Pospíšil

Svatost biřmování přijalo dítě při křtu pro Byzantský ritus:

- 10 - 13 Nella Melania Luberda

Svatost biřmování přijal dospělý

- 04 - 13 Marek Ivančák

Poprvé ke stolu Páně přistoupili:

- 04 - 13 Marek Ivančák
06 - 02 Lukáš Böhm
06 - 02 Martin Böhm
06 - 02 Kryštof Cícha
06 - 02 Tadeáš Petratur
06 - 02 Tina Sedlářová
06 - 02 Linda Ticháčková
06 - 02 Tina Ticháčková

Na věčnost byli povoláni:

- 01 - 14 Karel Čapek
01 - 17 Marie Peroutka
05 - 17 František Škubal

V roce 2013 bylo celkem:

- 4 svatby
1 křest dospělého
20 křtů dětí
2 biřmování
8 prvních svatých přijímání
3 pohřby

Významné události

- 01 - 06 Tři králové odpoledne v klubu misie, hraje Peter Herz a Mark Kalinowski
01 - 26 Výroční schůze České Misie
01 - 27 Dětský karneval v maskách
02 - 09 Maškarní bál v klubu misie, hraje skupina ROLAND
02 - 24 Přednáška o výchově a vzdělávání dětí – Monika Moro
03 - 15, 16, 17 Duchovní cvičení, která vedl Fr. Jaromír Zádrapa, SDB z Velehradu v Římě
03 - 30 Velikonoční vigilie
03 - 31 Pomlázková zábava a košt vína, hraje místní cimbálová muzika, účastníci dostávají pamětní skleničky na víno, vystavuje se 38 vzorků vín
04 - 14 Koncert prof. Vladislava Bláhy, klasického kytaristy z Brna
04 - 30 Přednáška o akupunktuře a čínské medicíně Jarmila Ševčíková
05 - 10, 11, 17 a 18 Rummage sale v Brookfieldu – akce vynesla \$ 1950,-
05 - 18 Slavnost seslání Ducha svatého – Slavíme Svatodušní vigilii (podobně jako je vigilie Velikonoční) se sedmi čteními, žalmy a obnovenou svatostí biřmování
06 - 7, 8 Rummage sale v Ciceru – akce vynesla \$ 1136,-
06 - 16 Oslava Dne otců – piknik na zahradě misie za hojné účasti našich krajanů
07 - 07 Naše výroční pouť do Lisle se letos nese v duchu oslav 1150 let od příchodu sv. Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu, slavíme mši svatou na klášterním hřbitově pod širým nebem, pak následuje průvod k oltáři Panny Marie, na závěr věnujeme opatovi kláštera sv. Prokopa pamětní barevnou litografii sv. Cyrila a Metoděje
07 - 21 V misii oslavuje 60 let kněžství Fr. Odilo Crkva, OSB a 30 let kněžství Mons. Dušan Hladík

09 - 08 Výroční piknik v městské zahradě v North Riverside se opět velmi vydařil, vystřídalo se asi 600 lidí, začali jsme jako obvykle mši svatou v přírodě, hraje DJ MIKE, skupina BORŮVKY a hosté, vystupují dvě taneční skupiny dětí z Ústředny Moravských Spolků, výborná zábava byla po celý den

09 - 22 Slavnostní mše svatá na 74. Moravském dni v Litevském centru v Lemont – celebruje Mons. Hladík a Fr. Odilo Crkva, OSB, při zábavě a také při mši hraje kapela Jiřího Helána z České republiky, Misie opět poskytla členům Ústředny Moravských Spolků prostory ke zkouškám pěveckého kroužku a postarala se též o ubytování a stravu všech muzikantů
09 - 29 Tradiční pouť na Svatý kopeček ve Wisconsinu, máme krásné počasí, účastní se kolem 100 poutníků

10 - 4 - 12 Mons. Hladík se účastní setkání výroční schůze Velehradu v Římě, spolu s ním putují další poutníci z Chicaga – dvakrát na veřejných audiencích vidíme Svatého otce Františka, navštěvujeme velké baziliky, hrob sv. Cyrila a mnoho dalších poutních a památných míst

10 - 23 - 27 Akce roku: Českou misii v Chicagu navštívil na své pastorační cestě po USA biskup Mons. Václav Malý. Seznámil se s životem misie, prohlédl si město a bývalé české kostely, celebroval slavnostní mše svaté a besedoval s věřícími, zúčastnil se i velvyslanec ČR Petr Gandalovič z Washingtonu, DC a generální konzulka ČR v Chicagu Ing. Dana Huňátová

11 - 15 Oslava 17. listopadu v klubu misie – pořádá Generální konzulát ČR v Chicagu, promítá se film o prezidentu Václavu Havlovi

11 - 24 Přednáška o možnosti znovu nabytí českého občanství – konzulka Dr. Milana Ličková

12 - 01 Dopolodní slavnostní mše sv. biskupa Mons. ThDr. Petra Esterky z Kalifornie při příležitosti zlaté svatby manželů Chybíkových

12 - 01 Odpoledne Mikulášská besídka – v klubu probíhá obvyklé pohoštění, prodává se vánoční cukroví, v knihovně se pomítají české pohádky pro děti, potom v kostele přichází sv. Mikuláš a koná se program dětí z České školy kardinála Berana letos, hostují i děti ze školky pod vedením učitelky Lenky Dočekalové – přišlo asi 130 dětí s rodiči, Mikuláš naděluje všem dětem společné dárky

12 - 07 - 22 Výstava Betlémů v klubu misie. Téměř 40 Betlémů vyřezávaných, vystřiho-
vaných malovaných, ale i porcelánových a skleněných vystavují naši věřící, jsou zde zastoupeny všechny druhy domácích Betlémů z různých koutů naší vlasti

12 - 24 Slavíme tradiční českou půlnoční mši svatou, hodinu před tím se zpívají české a slovenské vánoční koledy

12 - 28 Po mši svatě na svátek Svaté rodiny se koná již tradiční Vánoční koncert rodiny Slívovy

12 - 31 Silvestra oslavujeme jen v užším kruhu farníků, potom odcházíme na obvyklou půlnoční hodinovou adoraci v kostele s poděkováním za přijatá dobrodíní v uplynulém roce

Hospodaření

Zůstatek 2012:	\$ 124 904,48
Příjmy 2013:	\$ 266 346,29
Vydání 2013:	\$ 322 387,32
Zůstatek 2013:	\$ 68 863,45

Dluhy České misie:

Mortgage Metodistům Brookfield je zaplacen	
Půjčka North American Pastoral Center (od biskupa Esterky)	\$ 200 000,00
Půjčky od soukromých osob	\$ 255 000,00
Celkem zbývá splatit:	\$ 455 000,00
V roce 2013 se splatilo	\$ 150 000,00
+ úroky (\$ 5038,-)	

Poděkování dobrodincům České misie

V době od prosince 2013 do konce ledna 2014 na potřeby České misie přispěli:

Mezi „Stavitele chrámu“ s dary vyššími než \$1000 se řadí:

Božena Novotný
Lubomír Hromádka
Věra Ann Borýsek
na památku Josefa Borýska
John a Rosemary Škachovi
Anna Švehla
Martina Novotný
Blanka Příkazská
Christian Klíma

Dary \$ 500 - \$ 999 věnovali:

Marie Borýsková
Mark Malý
Karel Chrobák
Michael Vukson a Ann Minařík

Dary \$ 100 - \$ 499 věnovali:

St. Wenceslaus Day Committee Cleveland
St. John Nepomucene Parish Cleveland
St. Ann Society # 18 CCU Chicago
SVU Chicago
Josef Pařenica
Stefan Selvek
Miroslav a Cecilie Lazarovi
Edward a Alice Vedralovi
Anthony a Carmella Jandáčkoví
Mary Hrach
Vlasta Vicenik
Josef a Ludmila Stojaspalovi
Vojtěch a Maria Chládkovi
Stanislav a Malgorzata Borýskovi
Miloslava Douša
Miroslav a Ingrid Chybíkovi
Joseph Zacharda
Rose Moštěk

Manželé Sokolovi
Adele Vacek
Cyril Příkazský
Angela Chybík
Tomáš Hruboš
Vlasta Šnéberger
Vlasta Malý
Nejmenovaný dárc
Antonín a Ludmila Vyskočilovi
Jiří a Marie Jakubcovi
Helena Lukášková
Mark a Maria Novákovi
Josef a Eliška Hasilovi
Rostislav a Irena Ticháčkoví
Jana Krček
Jerry a Anna Liščákoví
Jerry Otec
Radek Thor

Milí přátelé a dobrodinci,

Vám všem, kteří jste v uplynulém roce pomáhali České misii v Chicagu ať už svými modlitbami nebo osobními obětmi, či svou prací a službami a také na misii přispěli hmotnými a finančními dary upřímně děkujeme a vyslovujeme srdečné Pán Bůh zaplat'.

Dobře víte, že naše misie bude žít a dále se rozvíjet, jen když každý z nás pro to něco uděláme. Poděkování patří všem, kteří se o to aktivně snaží. Děkujeme především členům Misijní rady, dále všem kdo se aktivně zapojují do liturgie - ministrantům, lektorům, zpěvákům a hudebníkům. Děkujeme těm, kdo organizují živý růženec a modlitební společenství. Děkujeme těm, kdo se starají o úklid a výzdobu kostela a jeho okolí, kdo pomáhají při údržbě technických zařízení. Děkujeme za vyučování a organizaci české školy pro děti i dospělé. Děkujeme za pomoc při vydávání a distribuci Hlasů národa. Děkujeme za přípravu obědů, ob-

sluhu a úklid při nedělních setkáních i při středečních setkáních seniorů. Děkujeme za pomoc při organizování zá-
bav, kulturních podniků a pikniků, děkujeme za pomoc při bingu a rummage sale. Kéž Vám všechno úsilí a Vaše námahy Pán Bůh hojně odmění.

Za všechny naše dobrodince i členy naší misie obětujeme každý týden mši svatou a také na všechny pamatujeme v dalších modlitbách. Všem nemocným jsou věnovány speciální modlitby v pondělí večer, další duchovní dary vyprošujeme všem při adoracích ve čtvrtek večer. Páteční večerní mše svatě jsou zaměřeny pro naše děti.

Zveme Vás všechny na naše pravidelné bohoslužby a duchovní setkání a na všechny kulturní a společenské akce. Pozvěte do našeho společenství také své přátele a známé. Kéž Vám všem dá Pán Bůh dobré zdraví a všechny potřebné milosti. K tomu Vám i Vaším rodinám ze srdce žehná

Mons. Dušan Hladík

Lyric Opera Chicago

Vás srdečně zve na operu

Rusalka

ve dnech 22. února - 10. března 2014
v češtině s anglickými titulky

**Nenechte si ujít tuto známou hudební pohádku
v obsazení světových hvězd**

Vodní víla Rusalka žije v tajemném světě lesních přízraků a měsíčních paprsků – ale touží po něčem víc. Když krásný princ téměř utone v kouzelném jezírku, zachrání Rusalka jeho život. Beznadějně zamilovaná pak prosí ježibabu o proměnu ve smrtelnou bytost, aby mohla být s princem navždy.

Proměna je podmíněna náročnými požadavky: Rusalka se musí vzdát svého hlasu a princ nesmí podlehnout nevěrnosti, jinak budou jejich duše zatraceny. K neštěstí se začne schylovat v momentě, kdy se na jejich svatební slavnosti náhle objevuje žárlivá kněžna. Princ se rozhodne opustit Rusalku pro pozemský šarm této vetřelkyně.

LYRIC OPERA ZVE ČLENY ČESKÉ KOMUNITY
na Rusalku za speciální cenu

sobota	22 ÚNORA	19.30	30% SLEVA!
středa	26 ÚNORA	19.30	
úterý	4 BŘEZNA	19.30	
pátek	7 BŘEZNA	19.30	
pondělí	10 BŘEZNA	19.30	

K ZAKOUPENÍ LÍSTKŮ na lyricopera.org použijte promo kód **VODNÍK**, nebo napište e-mail v češtině či angličtině na rusalka@lyricopera.org pro osobní servis!

Slevu nelze uplatnit zpětně na již zakoupené vstupenky. Počet vstupenek se slevou je omezen.

Nová produkce Lyric Opery byla umožněna díky The Monument Trust, anonymnímu dárci, Marion A. Cameron, Exelon a Sidley Austin LLP, s dodatečnou podporou National Endowment for the Arts

MARDI GRAS

zveme Vás na

MAŠKARNÍ BÁL

V sobotu 1. března 2014 v 8,00 PM

Klub České misie

9415 Rochester Ave. Brookfield, IL 60513

K tanci a poslechu hraje

Peter Herz & Mark Kalinowski

Soutěž o nejlepší masky

Bohaté občerstvení a hojnost nápojů

Bude opět srnčí guláš a další jídla české kuchyně.

Vstup:

Masky \$ 8,- Ostatní \$ 10,-

Mládež do 18 let zdarma

Mohou se zúčastnit i děti v doprovodu rodičů

Bližší informace podá:

Mons. Dušan Hladík Telefon: (708) 255 - 5117 Mobil: (708) 533 - 1050

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915
6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050

(773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

České rádio v Chicagu

Jerry Jiráček

Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti
na rádiové stanici 1450 AM

v neděli v 9.00 a.m.

a na Internetu www.wcev1450.com

a stiskněte tlačítko SURFERS NETWORK

Czech voice of Cleveland

WHKW 1220 AM

WHKW 1440 AM

Sundays: 3.03 - 5.00 p.m. Cleveland Time

Sundays: 2.03 - 4.00 p.m. Chicago Time

Host: Joe Kocáb

Listen on the Internet:

www.whkwradio.com

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Robert L. Cermak, President

Chicago Representatives

Loretta Moravec
1-708-484-3162

Dolores Jacklin
1-630-968-1292

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

Owner Director

In association with

Conboy's Westchester Funeral Home

10501 West Cermak Road

Westchester, Illinois 60154

*Other Funeral Home locations
available upon request*

Direct Line: 773-910-3400

Chapel: 708-562-5900

e-mail:

marikbaken@sbcglobal.net

*Continuing the Marik Family
Tradition of Funeral service*

Úmrtní oznámení

*Všem přátelům a známým oznamujeme, že byl
Všemohoucím Bohem povolán na věčnost pan*

Lubomír Hromádka

**Jeho zesláblé, ale až do konce milující srdce dotlouklo
2. ledna 2014 ve Washingtonu, D.C.**

Narodil se 2. září 1926 v Jičíně v Českém Ráji.

Hned po únoru 1948, ještě jako vysokoškolák uprchl do exilu. Prošel Itálií, mnoho let strávil v Brazílii a v roce 1957 se dostal do USA, kde po celý život pracoval v chemickém závodě v Clevelandu, kde vynikl jako organizátor, odborník a vynálezce.

Oženil se s čechoameričankou Jarmilou a prožili spolu 42 let.

Jako vlastenec tělem a duší miloval svou rodnou zem.

Se svou staročeskou dechovkou koncertoval téměř 40 roků a výtěžky dávali na Domov sv. Rodiny pro nemocné rakovinou. Organizoval česká divadla. Napsal nespočet povídek a článků pro řadu krajských novin a časopisů. Byl stálým dopisovatelem i našich Hlasů národa a v jejich redakci vydal dvě knížky svých vzpomínek, povídek a básní. Je pochován v Clevelandu, OH

Vzpomeňte si na něho v modlitbě

Mons. Dušan Hladík a redakce Hlasů národa

Vděčná vzpomínka

Eduard Fusek

zemřel 31. ledna 1996 ve věku skoro 95 let

Zasloužil se jako hlavní organizátor českého společenského a katolického života ve Washingtonu D.C. v druhé polovině 20. století. Přišel s nápadem postavit Českou kapli v hlavním americkém katolickém kostele - Svatyni Neposkvrněného Početí Panny Marie, a celý svůj plán na celostátní sbírku a realizaci stavby spolu se svým kolektivem velmi úspěšně uskutečnil.

Dříve pracoval jako technický ředitel výstavby Svatyně Neposkvrněného Početí Panny Marie. V Československu byl poslancem za ČSL a místopředsedou Živnostensko-obchodního výboru Ústavodárského národního shromáždění v posledním svobodně a demokraticky zvoleném parlamentu. Pocházel z 12 dětí a chudých poměrů z Valašských Klobouk na severní Moravě.

**Vzpomeňte s námi v modlitbě a rozjímání na tohoto vzácného
a pokorného katolíka se zanícením pro Boží službu
a obecný zájem. V pravdě života Bohu, Vlasti a Národu.**

**Za celou katolickou komunitu ve Washingtonu D.C.
Jaroslava a Josef Zolmanovi**

Vroucí vzpomínka

**13. února 2014 tomu bude rok, kdy nás navždy opustil
náš milovaný manžel, tatínek, dědeček, syn a bratr, pan**

František Čeveliček

Narodil se 24. března 1945 v Babicích na Moravě. V roce 1967 se oženil s manželkou Marií a roku 1968 se jim narodila dcera Eva.

Do USA přišel se svou manželkou a dcerou v srpnu 1969 a usadili se v Chicagu. V září 1974 se jim narodil syn Dennis.

V Americe pracoval jako programátor počítačů
v Navistar a Montgomery Wards.

Zemřel 13. února 2013 po dlouhé a těžké nemoci ve věku 67 let.

Vzpomínkovou mši svatou za něho budeme obětovat v sobotu
15. března 2014 v 6.30 večer v České misii v Brookfieldu

**Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenou
v modlitbě spolu s námi.**

Marie Čeveličková, manželka

Eva Čeveličková-Kenzalová, dcera s manželem Larrym

Dennis Čeveliček, syn

Justin a Nicholas, vnoučata

Ludmila Čeveličková, matka

Ludmila Čeveličková, sestra v České republice

Upřímná vzpomínka

**22. února 2014 si připomeneme
sedmé výročí, kdy Všemohoucí Bůh
povolal na věčnost našeho přítele
a bratra v Kristu, pana**

Františka Hortvíka

Narodil se 28. března 1925 v Dambořicích na Moravě.

V Americe žil více než 50 roků. Dlouhá léta bydlel v Berwynu.

Poslední dny života trávil v Domě České Misie v Ciceru.

Odpočívá na hřbitově Panny Marie Královny nebe.

Ve svém odkazu byl štědrým dobrodincem

Církve a naší České misie.

Vzpomínkovou mši svatou za něho budeme obětovat
v kostele Českých patronů v České misii v Brookfieldu
ve středu 19. února 2014 v 10.00 dopoledne.

**Děkujeme všem, kdo si s vděčností a láskou na něho
vzpomenou s námi a připojí svou modlitbu.**

**Mons. Dušan Hladík
a přátelé z České Misie**

Nejkrásnější blahopřání

Legendárnímu „Králi Šumavy“

Josefu Hasilovi

k 90. narozeninám,

které oslaví 8. února 2014

a jeho milé manželce

Elišce Hasilové

k neméně vzácnému jubileu,

kterého se dožívá 6. února 2014

Josef, zvaný „Král Šumavy“ je pravý vlastenec, legenda odboje, agent chodec, převaděč exulantů a skutečný hrdina, o kterém bylo napsáno mnoho článků a knih a natočeny filmy. Jeho manželka „Královna“ Eliška je tichá, neúnavná pomocnice na jeho cestě životem zde v Americe, hostitelka mnohých návštěv a vzorná hospodyně. Oba jsou věrní katolíci, kteří každý týden navštěvují naše české bohoslužby a setkání seniorů.

*Mohutné hvězdy Šumavy,
ať šumí písně oslavy.
Kéž by famfára zazněla
pro hrdinu Josefa Hasila.
Kéž rodné Moravské Knínice
ze svých luk vydají kytice
jeho milované manželce Elišce.*

Hojnost Božího požehnání, hodně zdraví a sil
a ještě dlouhou řadu šťastných let
Vám oběma přeji a vyprošuji

*Mons. Dušan Hladík
a všichni přátelé z České misie*

Srdečné přání k narozeninám

*Posbírat chceme
všechny ty květy a lilie,
o které tak ráda pečuje
a uvít je do nádherného věnce
naší milované mamince
a předražené sestře Božence*

12. února 2014 oslaví své
významné životní jubileum
naše maminka

Božena Novotný

Děkujeme Ti za dar života, za vychování,
za všechnu lásku a nekonečnou trpělivost
a přejeme Ti ještě mnohá léta ve zdraví
a spokojenosti a vyprošujeme Ti
hojnost Božího požehnání
dcera Martina a syn Mark

Ke gratulaci se připojují
*sestra Marie Muráriková s rodinou
a sourozenci s rodinami v České republice*

S tradičním „Živijó... mnogaja ljeta...
a aby nás Pán Bůh miloval...“
srdečně blahopřeji
nejvěrnější farnici a
obětavé pomocnici v naší misii
*Mons. Dušan Hladík a
přátelé z České misie v Chicagu*

Krev za krev

Máme svobodu, máme skoro všechno... Máme možnost svou víru společně a veřejně vyznávat, účastnit se bohoslužeb, máme svátosti – nikdo nám je nebrání přijímat. Stojí za to, občas si připomenout, že to není až taková samozřejmost, jak se může zdát. Poslechněte si jeden z řady pozoruhodných příběhů, které do sbírky „A já jsem s vámi i za železnou oponou“ sesbíral dnes již neznámý autor.

Stalo se to kdesi v Číně. Farní škola. Drobtina se žlutou pletí a šikmýma očima pronáší slova modlitby. Pružný rytmus čínštiny zní melodicky z dětských úst.

„Možná, že se všichni společně nahlas modlíme naposledy,“ myslí si malá Li. „Vždyť nikdo neví, co s námi bude...“ A s ještě větší pozorností myslí na to, co říká: „Chléb náš vezdejší dej nám dnes...“ Li jí chléb jen málokdy. Denně jí ráno, v poledne a večer rýží. „Sestřičko,“ zeptala se jednou, „proč Pán Ježíš neřekl: Dej nám každý den rýží?“ Překvapená sestra Eufrosina, špatný teolog, ale člověk zlatého srdce, jí to vysvětlila: „To proto, že chléb znamená i Eucharistii. Prosíš Krista o denní svaté přijímání. Tvoje tělo potřebuje rýží, ale tvá duše, ta je mnohem dražší než tvé tělo, totiž po tomto Chlebě, který je Chlebem života.“

V květnu byla Li u prvního svatého přijímání. Řekla Ježíškovi v hloubi své duše: „Dávej mi každý den tento chléb, aby má duše žila a byla zdravá.“ Od té doby přistupovala Li ke svatému přijímání denně. Celkem již 47 krát.

Náhle se otevírají dveře. Ve dveřích stojí komisař v doprovodu čtyř milicionářů. Vytáhne listinu, ostrým hlasem přečte několik vět a zamíří ke kříži, visícímu na zdi. Strhne ho, hodí na zem, dupe po něm a křičí: „Nová Čína už nemůže trpět takové pověry.“

Za čtvrt hodiny vešli Li a její rodiče, oba s rukama svázanýma za zády, v doprovodu policistů do chrámu, naplněného k prasknutí. Milice sem nahнала všechny obyvatele vesnice na jakési nové kázání, které podle komisařova mínění „skončuje s hloupostmi jednou provždy“.

Komisař vystoupil na stupně oltáře a s křikem a silnou gestikulací se snažil dokázat, že tak jasné, jako že $1 + 1 = 2$, je i to, že misionáři jsou agenti amerického imperialismu. Klamali, aby z nich vymámili peníze... Potom hromovým hlasem přikázal policistům, aby rozbili svatostánek. Obrátil se k množství lidu, řekl: „Teď uvidíme, zda se umí ten váš Kristus bránit. Podívejte se, co s ním udělám.“ S těmito slovy vyhodil z ciboria na zem všechny hostie. Ohromný dav ustoupil.

Li potlačila výkřik. Co to udělali s jejich Chlebem? Nečekala jako ostatní, že se z nebe ozve hrom. Pro svou víru nepotřebuje zázraky.

Komisař se zlostně rozesmál: „Vidíte, že vaše náboženství jsou jen povídačky. Kdyby váš Kristus byl v tomto chlebě, nedovolil by mi, abych se mu vysmíval.“

„I Pilát se mu vysmíval,“ myslí si Li, „ale Kristus ho nezaobil. Pan komisař dělá to, co Pilát. A Chléb na zemi, to je Kristus před soudem. Trpí? Jsem přesvědčena, že trpí.“ Li cítí, jak jí po tváři tečou slzy až ke rtům. Jestli Kristus trpí, tedy trpí i ona.

„Rozumíte?!“ řve komisař. „A teď zmizte. A běda tomu, kdo se odváží vrátit se do této jeskyně tmářských pověr!“

Za několik minut byl kostel prázdný. Byl však skutečně prázdný? Kromě andělů klanějících se a plačících nad Tělem Páně ležícím na zemi tu byl ještě jiný svědek a ten nám vyprávěl o tom všem, co se stalo. Otec Lukáš, misionář, který byl schovaný na kůru v komoře, v níž byl větrací otvor do kostela. Ve svém úkrytu čekal, až bandy těch teroristů odejdou. Nyní se usilovně modlil, aby bylo možné sejít dolů a posbírat svaté hostie. O svůj život se nebál, ale šlo o životy jeho farníků, kteří ho schovali...

Náhle se otevřely dveře. Malá, asi desetiletá holčička vešla do kostela, poklonila se až k zemi, přiblížila se k oltáři, nahnula se a jazykem zvedla jednu hostii. Po krátké děkovné modlitbě odešla zase tak tiše, jak přišla.

„To je Li,“ pomyslel si otec Lukáš s údivem. To od ní nečekal. „Pane Ježíši, jen aby ji nechytili.“

„Čistka“ pokračovala. Oddíl odboru veřejného pořádku nové Číny prohledával okolí vesnice, v níž si zřídili sídlo štábu. Ustrašení rolníci se poschovávali ve svých chýších.

Každé ráno, když svítalo, viděl misionář skrývající se v kostele, jak se opakuje stejná scéna: Malá holčička vešla, poklonila se k zemi, zvedla jazykem hostii a stejně tiše odešla. „Jen aby mohla posbírat všechny, copak neví, že jich může posbírat naráz několik?“ Ne, to Li nevěděla. Sestra Eufrosina jí jasně řekla: „Jedna hostie denně stačí.“ A pak, tolik chtěla prodloužit své štěstí...

Na zemi už zůstala jen jedna hostie. Za úsvitu, tak jako vždy, vešla Li, přiblížila se k oltáři a klekla si. Otec Lukáš stěží zadržel výkřik. V otevřených dveřích stál policista, který mířil revolverem. Suchý zvuk a za ním následoval smích: „Ty malá mizero!“

Dítě upadlo. Otec Lukáš si myslel, že je mrtvá, ale za chvíli viděl, jak se pohnula k hostii a přitiskla k ní rty. Několik křečovitých pohybů a po nich nastal klid – zůstala bezvládně ležet před oltářem. Zachránila všechny hostie.

Z knihy:

A já jsem s vámi i za železnou oponou

Dávejte a bude vám dáno...

Deset tisíc

Tohle se mi stalo minulý týden... A zírám ještě dnes.

Víte, já na pohádky nevěřím, tedy nevěřil jsem do minulého týdne, já si nemyslel, že nad námi bdí stále nějaká síla...

Všemocná síla?

Samozřejmě, jsem věřící a nepochybuji o tom, že o nás rozhoduje nesmírná, spravedlivá a zázračná moc...

Ale aby nad námi bděla stále?

V každém okamžiku?

I v této vteřině?

I když jsem věděl, že jsem milován, nenapadlo mě, že jsem pozorně vnímán neustále...

I když mě to samozřejmě mělo napadnout.

Až mě z toho mrazí...

I teď stojíme té nesmírné síle, která pohybuje galaxiemi, té síle, která sune oblohou souhvězdí, i teď jí stojíme za to, aby nás sledovala... Aby nás milovala... Ví o nás. Ví o našich potížích, trápeních, ví o našich potřebách. A u téhle nesmírné síly vědět znamená totéž co milovat. Snad se nevyjadřuji přesně,

vlastně: jistě se nevyjadřuji přesně. Ani se přesně vyjadřovat nemohu, protože ve své mateřštině nemá žádný národ slova pro to, co bych rád pojmenoval... Je to, jako bychom měli hovořit před nějakými dvěma tisíci lety, kdy se Palestinou cestovalo pěšky, na koni, na oslíku..., jako bychom měli hovořit o autobusech, o vlacích, o letadlech..., kdo by o nich tehdy hovořil, mohl by o nich hovořit jenom nepřesně, protože pro to, o čem by promlouval, ještě neexistovala slova... Jak bych mohl vysvětlovat chod motorů v autobusech, ve vlacích, jak bych mohl hovořit o tom, jak je možné, že po obloze v jedenadvacátém století mohou létat letadla a raketoplány, popisovat jejich motory, když by mi pro to chyběly takové spousty slov...

Určité věci nelze pojmenovávat slovy, jenom srdcem.

Ty nejdůležitější věci v životě.

Minulý týden jsem byl před důležitým rozhodnutím.

Budu studovat? Přestanu?

Nutně jsem potřeboval deset tisíc a záviselo na tom moje studování.

Měl jsem před zkouškami, a kdybych se začal věnovat brigádám, nemohl bych studovat, musel bych přerušit studia.

Dlužný jsem, kam se podívám.

Zadlužený jsem u dobrých kamarádů a u několika příbuzných, kteří mi počkají.

Ovšem už k nim nemohu přijít s prosbou o další půjčku... Ne, že by mi nechtěli dát. Sami nemají...

A tak jsem šel do kostela. Sedím v lavici, v šeru a vychutnávám, že v kostele kromě mě není v tu dobu nikdo jiný... Jenom já – a ON. Rozmlouvám s ním.

A náhle ucítím, že se na mě někdo dívá.

Možná to také znáte, není to stihomam, ucítíte na sobě prostě pohled, jako by se vás dotýkala nějaká ruka...

Neviditelná ruka.

Ohlédnu se.

A uvidím malou, křehkou stařenku u kropenky.

Zaberu se zase do svých myšlenek..., ten její pohled jako by se mi nepřestával plaše dotýkat ramene...

Ohlédnu se.

Za chvíli zase.

Ta stará paní se na mě stále dívá.

Po chvíli mi to už tak vadilo, že jsem vstal a rozhodl se, že z kostela odejdu.

A jak tak procházím kolem té paní, osloví mě.

„Měl byste chvíli čas?“

Žebra, napadlo mě...

Teď mi začne vykládat svoji historku. O tom, jak jí někdo ukradl jízdenku a ona nemůže jet domů. Nebo ji právě pustili z nemocnice a ona potřebuje peníze? Je také možné, že nemá na uhlí. Kolik jsem takových lidí, starých, mladých, už potkal, a než jsem zjistil, že si vymýšlejí, že mají skoro stejné naučené žádosti. – Dokonce jsem jim i já peníze někdy dával.

Stařenka se na mě dívá úpěnlivě.

„Co pro vás mohu udělat?“

Snažím se být zdvořilý.

Kdyby to bylo jinde... Ale tady jsem koneckonců v kostele.

Vysvětlím jí, že nemám, že jsem student bez peněz.

Nadechnu se. – Ona promluví dříve než já.

„MOHLA BYCH VÁM DÁT NĚJAKÉ PENÍZE?“

Zíral jsem.

„Mně? Proč?“

Usmála se.

„Pojďme z kostela, ať tady nerušíme.“

V kostele nikdo nebyl, přesto mluvit o penězích v kostele asi připadalo mně i jí jako nepatřičné.

Vyšli jsme z kostela.

„Když jsem před lety potřebovala nějaké peníze, přišel ke mně v kostele jeden pán a dal mi deset tisíc.“

„Dal?“

„Ano.“

„Proč by vám je dával?“

Podívala se na mě překvapeně.

„Protože jsem je potřebovala.“

Mám životní zkušenost, že na tomhle světě jako by se dávaly peníze právě těm, kdo je nepotřebují, jako by to bylo nějaké velké finanční pravidlo... Ale mlčel jsem.

„Řekl mi, že jednou potřeboval peníze a přišel k němu někdo, kdo mu je dal.“

„Dal?“

„Prý to tady chodí v tomhle kostele několik století..., kdysi někdo někomu dal peníze s tím, že až on bude mít peníze, aby je zase někomu dal... s podmínkou... s jednou podmínkou...“

„S jakou podmínkou?“

Znejistěl jsem. Snad se i trochu lekl. Je to snad směšné, jenže v tu chvíli jsem

si vzpomněl na doktora Fausta.

Stařenka mě asi chápala a usmívala se.

„Nebojte se. Ty peníze prostě zase, až budete mít, někomu dáte... To je jediná podmínka.“

Mlčel jsem.

Stařenka mi podala obálku, vložila mi ji do ruky, stiskla ruku.

Kdyby mi ji nestiskla, možná by ta obálka s deseti tisíci z mé ruky vypadla. Jak mohla vědět, že potřebuji deset tisíc? Zrovna tolik tisíc?

A tak studuju.

A tak studuju dál... Zkoušky jsem udělal.

Pokračuju... A dodržuju slib.

Dneska jsem si chtěl dát k večeři pivo... Ale do obálky, ve které jsem dostal peníze, jsem dal, co by pivo stálo.

Začal jsem totiž už teď šetřit.

Je to hra?

Je to hra a zároveň je to mnohem víc než hra... MNOHEM VÍC. Musím našetřit deset tisíc, abych je někomu jednou dal. Tohle je čestný dluh. Tohle je dluh, jaký mám k Pánu svého osudu. Je to úžasné... Když si tak představím, že možná opravdu po staletí si lidé v tomhle kostele předávají peníze... a pomáhají si tak...

Měny se mění..., kdysi si možná podali měšec s mincemi..., pak si podávali různé hodnotné i nehodnotné měny.

Bankovky se měnily, říše povstávaly a rozpadaly se a měnilo se kdeco..., móda i politika... Ale jedno se neměnilo. – Jedno nikdy. Soucit.

Milosrdenství. Pomoc. Odpovědnost.

Andělské perpetuum mobile soucitu...

Za celá ta staletí se nenašel nikdo, kdo by ten řetěz pomoci přerušil...

Jednou přijdu do tohoto kostela s obálkou já. Jistě přijdu. Jak bych mohl nepřijít? Copak bych mohl oklamat toho, kdo mě miluje? Copak bych mohl oklamat toho, koho miluji? Pána osudu?

Co všechno můžeme předat...

Nejenom peníze.

K někomu přijít...

Něco předat...

DNES.

*vyprávění studenta K. M. zapsal
Eduard Martin*

Štafeta

Když jsem si přečetl předcházející svědectví, napadlo mě nejdřív: „To snad ani není možné.“ Ale vzápětí jsem si uvědomil: „Vždyť já sám jsem zažil něco hodně podobného!“

Je to už víc než dvacet let. Vrátil jsem se tehdy právě z vojny...

Jako bohoslovec jsem totiž musel kvůli vojně přerušit studium teologie a na dva roky narukovat (na bohoslovce se nevztahovala výhoda zkrácené vojny, která tehdy platila pro všechny ostatní vysokoškolačky). Pak přišla sametová revoluce a ministr národní obrany po delších jednáních uznal, že jsem vysokoškolaček, a pustil mě o čtyři měsíce dřív domů – do civilu.

Měl jsem plán, jak budu cestovat a zdokonalovat se v cizích řečech – věděl jsem, že se jednou budou hodit... Na vojně jsem měl čas studovat německá, anglická a italská slovíčka, gramatiku..., ale neuměl jsem mluvit. Nyní jsem měl několik měsíců času na cestování a procvičování. Ale neměl jsem žádné peníze.

Zajel jsem na krátkou návštěvu svých bývalých spolužáků do litoměřického kněžského semináře. Mluvil jsem s nimi o všem možném – jen ne o tom, jak jsem na tom finančně. O to větší bylo

mé překvapení, když jsem odpoledne odjížděl. Jeden spolužák mi podal tisícíšilinkovou bankovku – to bylo tehdy víc než jeden průměrný plat: „Vezmi si to, bude se ti to hodit!“ „A jak ti to vrátím?“ zeptal jsem se. Jeho odpověď mě překvapila: „Až se v budoucnu setkáš s někým, kdo je bude potřebovat – dej to jemu!“ Slíbil jsem mu, že to tak udělám.

Jsem rád, že peníze, které mi tehdy mimořádně pomohly, jsem měl možnost vrátit tímto způsobem již několikrát... Snad tento řetězec pokračuje dál až do dneška. Možná se dokonce dál větví. Nevím. Ale doufám, že ano.

Zajímavé je, že ten řetězec dávání nezačal u mého spolužáka. Vím, že šilinky dostal od pana kardinála Tomáška – i když přesné okolnosti neznám. Od koho je dostal pan kardinál, to také nevím...

P. Pavel Zahradníček OMI

Dávejte a dostanete

V jednom období života jsem měla velký nedostatek peněz. Bydleli jsme ve státním bytě a z jedné výplaty a jedné dávky v mateřství jsme žili čtyři lidé. Vždy na konci měsíce jsem si půjčila od svého dospělého syna – tomu jsem vše po výplatě vracela. Další peníze, které jsem si vypůjčila jinde, jsem již vracet nezvládala... Já jsem peníze vydělávala, dcera s nimi nakupovala a vařila – a výsledek byl takový, že jsme se kvůli penězům pořád hádaly.

Měla jsem i jiný problém – nedostatek času. Přesto jsem se jednou v neděli pomodlila tři růžence a otevřela časopis Regina, ze kterého vypadl lístek – pozvání na podzimní poutě do Medžugorje. Považovala jsem to za zvláštní osobní pozvání pro sebe. Přes nedostatek peněz i času jsem jela na poutě. V autobuse jsem si sedla na volné místo vedle jedné ženy. Daly jsme se do řeči. Vyprávěla jsem jí i o své situaci. A ona mi začala vyprávět o své zkušenosti s desátkou (desetina z příjmu darovaná na „Boží věci“ tj. podporu Církve, její misijní a evangelizační činnosti, charitativních aktivit...). Dává desátky a o peníze se moc nestará, nedostatek nemá. Z dalšího rozhovoru vyplynulo, že je svobodná, a tak jsem si v duchu řekla: ty klidně můžeš

dávat desátky, když neživíš rodinu. Vůbec mě nepřesvědčila.

Ubytovaly jsme se každá na jiném pokoji a hned při zahájení poutě cestou na Podbrdo mi přivedla svoji spolubydlici a říká: „Podívej, paní také dává desátky.“ Ta žena byla účetní na volné noze a její manžel soukromý zemědělec, kte-

rému se dařilo tak, že nakupoval další pole. A přitom měli pět dětí. To mě ale také nepřesvědčilo. V duchu jsem si řekla, že jejich platy nejsou fixní jako ten můj a Bůh jim může požehnat v podnikání.

Na zpáteční cestě mi obě nové známé vyprávěly o páru duchodců, kterým byly z nějakého důvodu vyměřeny tak nízké důchody, že jim nestačily. I oni začali z toho mála dávat Bohu desátky... Ani jejich příběh mě nepřesvědčil.

Seděla jsem v autobusu a přemýšlela jsem o tom, co jsem slyšela – a rozhodla jsem se, že to s těmi desátkami zkusím.

Výsledek dávání desátek byl brzy takový, že jsme se s dcerou přestaly hádat o peníze. A na konci měsíce jsem si nemusela chodit nic půjčovat. Desátky na podporu Církve a jejích aktivit dávám přes tři roky a vždycky jsme nějak s penězi vyšli.

Asi před půl rokem jsem klečela před Pannou Marií Chlebovou v kostele u sv. Mikuláše ve Znojmě a stěžovala jsem si jí, že sice vycházím s penězi, ale nemám nazbyt, nemám zásoby... Vlastně mi šlo o to, abych nemusela tak spoléhat na Boží prozřetelnost. A odpověď přišla ihned: začala se mi v paměti vybavovat doba tři let, kdy dávám desátky – co všechno jsme v rodině za dobu dávání desátek pořídili. Koupila jsem ze stavebního spoření zahradu, zaplatila zavedení elektřiny, přes rok jsem pomáhala dalšímu člověku, než se postavil na

vlastní nohy... Nechala jsem svých výčitek a jen jsem opakovala: „Bože, omlouvám se ti a děkuji...“

Jaroslava

Co nám říká o dávání Bible

Přinášejte do mých skladů úplně desátky (...) praví Hospodin zástupů: Neotevřu vám snad nebeské průduchy a nevyleji na vás požehnání? A bude po nedostatku.

(Mal 3,10)

Všechno dávejte veselou tváří a s radostí odděluj pro Hospodina desátky.

(Sir 25,8)

Dávejte, a bude vám dáno; dobrá míra, natlačená, natřesená, vrchovatá vám bude dána do klína. Neboť jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám.

(Lk 6,38)

Každý ať dává podle toho, jak se ve svém srdci předem rozhodl, ne s nechutí ani z donucení; vždyť „radostného dárce miluje Bůh“.

(2 Kor 9,7)

Podle časopisu Milujte se 26/2013

Žehnejte!

Vdávala jsem se, když mi bylo dvacet let, z opravdové lásky a do dvou let se nám narodily dvě holčičky. Manžel měl bratra na německo-polských hranicích, vzdálených asi tři a půl hodiny cesty.

Jezdívají jsme tam ze začátku společně, ale když pak byly děti, zůstávala jsem s nimi doma. Manžel potom jezdil sám se svými rodiči.

Jednou, bylo to začátkem jara, se zase vydali na výlet za bratrem. Rozloučili jsme se a mně pořád něco říkalo, abych jim požehnala. Naučila mě to moje maminka. Já jim tedy požehnala. Bylo to v sobotu ráno, kdy se vydali na cestu. Já na ně stále vzpomínala, jak dojeli.

Když přišel večer, najednou někdo zatřásl. Moc jsem se lekla, ale protože se mnou byla moje maminka, tak jsem strach překonala a šla otevřít. A co nevidím: ve dveřích manžel i se svými rodiči. Měli se ale vracet domů až v neděli večer. Vyptávaly jsme se, co se stalo, ale jim nebylo moc do řeči. Prý přišli z 10 kilometrů vzdáleného města pěšky, nejel žádný autobus. Pomalu nám začali vyprávět, co se jim přihodilo. V zatáčce prý předjíždělo nákladní auto, takže byli na silnici tři vedle sebe. Manžel zajel až na krajnici, ale jak bylo nachumeleno, neudrželi se na silnici a začali se kutálet z třicetimetrového svahu dolů. Dopadli na potrubí vedoucí do jedné továrny a tam se auto rozpůlilo. Nic se jim ale nestalo, maminka, která seděla vzadu, měla jen odřená záda a modrý malíček u nohy.

Když přijela policie, viník byl už pryč. Policisté, kteří nehodu vyšetřovali, řekli manželovi, protože měl právě narozeniny, že se podruhé narodil. A já si uvědomila, proč mně něco říkalo, abych jim požehnala, protože přežili jen zázrakem. Zakrátko nato jsme se dozvěděli, že čekáme třetí dítě. Nakonec jich máme pět.

Manžel už sice nežije, mám ale osm vnoučat a jsem šťastná, protože čekám během krátké doby ještě další tři vnoučátka. A ještě mnohokrát jsem během svého života poznala Boží ochranu a pomoc...

Marie

Modlitba pro každý prst ruky

Zapamatovatelný návod k modlitbě, který dával papež František lidem v době, když ještě nebyl ani papežem, ani kardinálem.

1. Palec je prst nejbližší. Začni se tedy modlit za ty, kteří jsou ti nejbližší. Jsou to lidé, na které si vzpomeneme nej snadněji. Modlitba za naše drahé je „milá povinnost“.

2. Dalším prstem je ukazováček. Modli se za ty, kdo učí, vzdělávají a pečují o druhé. Sem patří učitelé, profesori, lékaři a kněží. Potřebují podporu a moudrost, aby ostatním ukazovali správný směr. Vždy na ně pamatuj ve svých modlitbách.

3. Další prst je největší. Připomíná nám naše vůdce. Modli se za prezidenta, poslance, průmyslníky a další osoby v zodpovědném postavení. Jsou to lidé, kteří řídí osud naší vlasti a ovlivňují veřejné mínění. Potřebují Boží vedení.

4. Čtvrtým prstem je prsteníček. Mnozí se budou divit, ale je to náš nejslabší prst, což může potvrdit každý učitel hry na klavír. Tento prst nám má připomínat modlitbu za slabé, zkušované a nemocné. Potřebují tvé modlitby ve dne i v noci. Modliteb za ně nebude nikdy dost. Prsteníček nás zve i k modlitbě za manželské páry.

5. Nakonec přichází malíček, nejmenší ze všech. Podobně malými se máme cítit před Bohem a před bližním. Bible říká, že „poslední budou prvními“. Malíček ti připomíná, aby ses modlil za sebe. Poté, co se pomodlíš za všechny ostatní, lépe pochopíš, jaké jsou tvé potřeby, a uvidíš je se správným úhlem pohledu.

Papež František

Poté, co se pomodlíš za všechny ostatní, lépe pochopíš, jaké jsou tvé potřeby, a uvidíš je se správným úhlem pohledu.

Převtělování, esoterika, gnóze a křesťanství

Stále častěji se i křesťané, a nejen mladí, ptají na otázku převtělování. S křesťanstvím je taková nauka naprosto neslučitelná. Odkud se tedy bere?

New Age jako jeden z kořenů

Hnutí New Age – Nová doba staví na spisech gnostiků konce minulého století, slibuje nové poznání duchovních věcí. Vybírá si myšlenky z různých náboženství. Počítá se zánikem křesťanství a vznikem nového supernáboženství.

New Age „v kostce“

Jak by se dalo shrnout jejich učení? Ráj bude na zemi v novém tisíciletí. Člověk nepotřebuje Vykupitele. Spása spočívá v dosažení vědomí slastného božství, k němuž se dojde pomocí ezoterických technik. Osobní vina neexistuje, omyly napraví sám člověk skrze osvícení, znovuzrození, psychologické schopnosti a okultismus. Objektivní pravda neexistuje. Pravda je cosi, co každý sám v sobě vytváří na základě svého božství. Mravné je to, co sám cítíš jako dobré. Ježíš není Bůh, je jen jedním z mnoha kristů – mesiášů, není žádný Vykupitel a my nejsme vykoupení. Bůh není osoba, jen energie.

Těchto několik bodů snad křesťanovi stačí k zaujetí správného postoje.

Med smíchaný s jedem

Jistě nebudeme protestovat proti jejich úsilí o harmonii mezi lidmi, proti snaze o záchranu a očistu životního prostředí nebo zaměření k obecným duchovním hodnotám. To dělá křesťan na základě evangelia, které přijal a které žije.

Je však třeba otevřeně říct, že New Age chce křesťanství rozložit zevnitř a zničit ho.

Ale většina těch, kteří přijímají jejich myšlenky, to nemyslí zle. Proto je třeba rozlišovat a řídit se zásadou: bludy potírejte, ale bloudící milujte.

Náš úkol: ukázat Ježíše Krista, Boha a Spasitele

Je velkým úkolem nás všech ukazovat cestu lidem hledajícím duchovní hodnoty a umět jasně ukázat na Ježíše Krista, který je Bůh a Spasitel. V něm nám Bůh ukázal svou lásku až do krajnosti. Jedině skrze něho máme přístup k nebes-

kému Otci, u něhož pro nás připravil místo. Naším cílem není skrze převtělování zůstat na zemi, ale dojít věčné slávy v nebi.

Křesťanská cesta a cesty vedoucí jinam...

Ke spojení s Bohem je třeba se dobře naučit modlit, osobně s Bohem promlouvat. Rozhovor s Bohem nemůže nahradit meditace s ezoterickou hudbou, která nám dá jen neosobní duchovní pocit a zahledění do sebe.

Pěstujeme ctnosti a cvičíme svou vůli, abychom s pomocí Boží dovedli plnit jeho přikázání, ale nepočítáme s tím, že vlastní mocí dosáhneme ráje.

Přijímáme Boha ve svátostech, učíme se v každém vidět Krista a podle toho s ním jednat, ale nepovažujeme se za bohy.

Jdeme za Kristem, v němž nám Bůh zjevil celou pravdu, která je náročná, a není lehké podle ní žít. Nepovažujeme se však za božské původce pravdy a mravnost nesoudíme podle pocitů příjemnosti...

Stavíme na Božím zjevení, jak je podávají knihy Bible, a na posvátné tradici. Nepotřebujeme vyhledávat soukromá zjevení a duchovní poselství z onoho světa, protože v Ježíši Kristu nám Bůh zjevil všechno.

Pečujeme o zdraví, protože je to Boží dar, ale přijímáme i utrpení a smrt, které mají hodnotu, když jsou přijaty s láskou jako oběť. Spása duše je pro nás víc než zdraví a pozemský život.

Pod vedením Svatého otce usilujeme o upřímný ekumenismus s nekatolickými křesťany i o otevřený dialog a přátelství s jinými náboženstvími, ale to je možné jen tehdy, když jsme pravými katolíky s jasnou vlastní identitou.

Kristus a jeho Církev – jistý základ

Podobně křesťan nestaví na astrologii nebo na věštění a horoskopech, ani na východních duchovních naukách či józe, nechodí čerpat energii ze stromů. Křesťan uvěřil Ježíši Kristu, jedinému Spasiteli, a proto staví na něm jako na pevném základu. Jednota s Kristovou církví a jejím učitelským úřadem mu dává jistotu správné cesty.

*Pastýřský list
Mons. Jana Graubnera,
Olomouckého arcibiskupa*

MLADÝM

Zmeškali jste spoj?

Toto nebezpečí nehrozí jenom cestujícím na dráze

Kdo cestuje vlakem, ten to zná. Všechno si dopředu co nejlépe připravil. Nastudoval si přesně jízdní řád, několik spojů si vypsál na papír včetně nástupiště a časů odjezdu. Vlastně by se nemělo stát nic nepředpokládaného. V konečné stanici budeme očekávání. Pak se stane něco, co nikdo neplánoval. Vlak má zpoždění. Na trati byly překážky. Plánovaný přípoj je pryč, ale za nějakou hodinu jede zase nějaký vlak. Celý jízdní program se zhroutí a samozřejmě i doba dojezdu do cílové stanice.

Samozřejmě se to může stát také při přestupování, když při nedostatku času nestihneme přejít z jednoho nástupiště na jiné, nebo běžíme na špatné nástupiště, protože jsme správně nerozuměli rychle mluvenému hlášení. Vidíme, jak vlak právě odjíždí. Zmeškali jsme spojení! To je mrzutá věc. Zmeškat spojení je možné i jindy v životě. Člověk se pak stává podivínem. Kdo zmeškal spojem na nádraží, musí se zařídit na čekání a nastoupit do jiného vlaku.

Také kdo jinak ztratil spoj, se musí zařídit jinak. Nesmí svést hlavu a říkat: To se stejně nedá nic dělat. Mám zkrátka smůlu.

Kdo ztratil spojení, musí spojení hledat. Někdo se přestěhuje za prací na jiné místo. Jak se teď zachovám? Musím svůj domov oželeť a zvyknout si na nové místo. Když nenacházím spojení, zůstanu cizincem. Nebo hledám spojení. Jsou tu spolky. Je tu především kostel. To jsou místa, kde se lidé setkávají. To jsou místa, která mi pomáhají, abych tu zdomácněl. Člověk ale musí sám něco dělat pro to, aby se cítil doma, nemůže se jenom spoléhat na jiné. Když na někoho přijdete, nemáte se mu vyhýbat. Dříve bylo možné číst v nabídkách zaměstnání: Napojení na rodinu je možné. Tím služebná patřila určitým způsobem k rodině.

V náboženském životě se může také zmeškat spojení. Tu přichází dítě k první svaté zpovědi, k prvnímu svatému přijímání. Přípravuje se na ně. Přijde ke zpovědi, přijme svaté přijímání. Svátek se oslaví. Zážitek je velký. Dárky překonávají všechna očekávání, ale pak je konec. Spojení bylo zmeškáno. Nepochopili, že první přijímání není konečný bod,

nýbrž start. První přijímání je start do prohloubeného náboženského života. Každé přijímání je setkáním s Kristem. Každé svaté přijímání naplňuje duši neuvěřitelným množstvím milostí. Kdo to jednou pochopil, ten bude přijímat Tělo Kristovo tak často, jak je možné. Neděle nebude pro něho jenom dnem, kdy si může pospat, ale „dnem Páně“, kdy bohoslužba bude vrcholem dne. Není to vinou dětí, když zmeškají spojem a musí zůstat beze všech těch milostí, které Bůh pro ně připravil.

Nádražní úředník, který dá nesprávnou informaci, takže člověk nejen zmešká spojení, ale ani nedojede do cílové stanice, může být volán k zodpovědnosti. Mělo by tomu být v náboženském životě jinak? Ale existují spolucestující, kteří na to upozorní. Spolucestující, kteří pomohou! Děti potřebují spolucestující také v náboženském životě. Když rodiče v tomto selžou a nerozpoznají svoji zodpovědnost, pak jsou tu prarodiče a kmotři, příbuzní a sousedé vyzývání, aby se spojení nezmeškalo a bylo dosaženo věčného cíle, nebe.

*Z Directorium spirituale 2/2011
překlad podle Světla 3/2014*

Kolik země člověk potřebuje

Povídka Lva Nikolajeviče Tolstého

I.

Kdysi přijela starší sestra z města na návštěvu k mladší na vesnici. Starší byla provdána za kupce v městě, mladší za mužika na vesnici. Sestry pijí čaj a rozmlouvají. Začala starší a chlubila se, jak se v městě volně a čistě žije, jak pěkně strojí děti, jak dobře se jí a pije, a jak se jezdí na projíždky, na procházky a do divadla.

Mrzela ta řeč mladší sestru a jala se vynášet stav selský: „Nevyměnila bych svého živobytí za tvoje. Pravda, my žijeme prostě, ale strachu neznáme. Vy žijete panský, ale buďto mnoho vyděláte nebo úplně proděláte. A přísloví praví: Čím větší výdělek, tím větší výdaj. Stává se, že dnes jsi bohatý a zítra na ulici. To je náš selský stav spolehlivější. Mužik má, jak se říká, tenké, ale dlouhé břicho – bohatí nebudeme, ale vždy budeme sytí.“

Starší sestra jí na to odpověděla: „Jaký to bahobyť! Nemáte ani pěkných šatů, ani způsobů, a ať se budete namáhat sebevíc, pořád budete žít ve špině a tak i zemřete a stejně tak i vaše děti.“

„To nevadí!“ řekla mladší. „Za to žijeme bezpečně, máme svou zemi, nikomu se neklaníme, nikoho se nebojíme. A vy v městě všichni k zlému svádění býváte. Dnes je dobře, ale zítra vplete se v to zlý duch - a hle, svede hospodáře tvého buď ke kartám nebo k pálenice nebo ke krasotince nějaké. I vezme všechno za své. Což se to nestává?“

Hospodář Pachom slyšel na peci, co ženy tlachají. „Pravda je to skutečná,“ praví. „Našinec od malička matičku zemi převrací, a tak mu v hlavu hlouposti ne přijdou. Jen to je zlé, že je málo země! Ale mítí země kolk bych si přát, nebál bych se ničeho, ani samotného ďábla.“

Ženy vypily čaj, potlachaly ještě o pěkných šatech, uklidily nádobí a šly spát.

Ale za kamny sedě zloduch a slyšel všechno. Zaradoval se, že selka svedla muže ke chloubě. Chlubí se, že kdyby měl mnoho země, ani čert ho nevezme.

„Dobrá,“ myslí si rohatý, „podíváme se na to! Dám ti mnoho země a budeš můj!“

II.

Ve vesnici žila jedna panička, která měla 120 děsjatin země (děsjatina = bezmála hektar pozn. red.). Žila s mužíky v míru a nesoužila je. Avšak najala vysloužilého vojína za správce, a ten začal mužíky stíhati pokutami.

Jakkoli se Pachom měl na pozor, přece buď kůň do ovsy zaběhl, nebo kráva do sadu zabrousila, nebo telata na louku zašla a za to všechno byla pokuta.

Platil Pachom pokutu za pokutou a domácím lidem spílal i bil je. A mnoho mrzutostí pro toho správce měl za léto Pachom. Byl věru rád, když dobytek byl na zimu vehnán do dvora. Ač mu je obroku líto, ale strachu není.

V zimě roznesla se pověst', že panička chce prodat svůj pozemek a že s ní vyjednává o koupi statkář z hlavní ulice. Uslyšeli o tom mužici a povzdychli si: „Dostane-li pozemek statkář, bude nás trápit pokutami hůře nežli paní. My nemůžeme bez té půdy žít.“

Mužici se usnesli a šli paní prosit, aby půdu neprodávala statkáři, ale přenechala to jim. Slibovali, že dají více. Paní svolila. Mužici se stále dohadovali, jak to udělat, aby mohli všechnu zemi koupiti. Sešli se jednou, dvakrát, ale věc se nedaří. Rozvádí je zlý duch, nikterak se nemohou shodnouti. I rozhodli, aby každý sám o sobě koupil, co jen může. I s tím paní souhlasila. Pachom slyšel, že soused jeho koupil od paní 20 děsjatin, a že polovici peněz hned zaplatí, ostatní v ročních splátkách. Pachoma pojala závist a uvažoval: „Mužici skoupí všechnu zemi a mně nezбудe nic.“ Počal se radit se ženou: „Lidé kupují! I my bychom měli koupiti deset děsjatin. Vždyť takhle není možná žít, správce nás udolá pokutami.“ Přemýšleli, jak to koupiti.

Měli uložených sto rublů, a hříbě prodali i polovic úřů, a syna poslali za plat do práce. Tak sehnali polovici peněz.

Pachom sebral peníze, vyhlédl si pěkných 15 děsjatin s lesíkem a šel k paní smlouvat. Smluvil 15 děsjatin, podali si na to ruce, a dal závdavek. Jeli do města, zhotovili kupní smlouvu, dal jí polovic peněz a zavázal se, že zaplatí zbytek ve dvou letech. Tak nabyl Pachom pozemků. Vypůjčil si ještě něco peněz od švakra a koupil zrna k setí. Osil koupenou zemi. Urodilo se mu dobře. Hned za první rok zaplatil dluh švakrovi i paní. I stal se Pachom statkářem. Svou zemi oral a osíval, na své zemi sám kosil a na své zemi dobytek krmil. Když si Pachom vyjede obhlédnout svou zemi, nemůže se vynadívati. I ta tráva zdá mu se býti jinou, i květiny kvetou docela jinak. Jindy jezdíval po této zemi a říkal si, zem jako zem, ale teď to byla docela jiná země! Jeho.

III.

Tak žije Pachom spokojeně a je rád. Všechno by bylo dobře, jenže pastýři mu na luka pustili krávy, mužici mu na pole s koni zašli. Pachom je zahnal a odpustil jim, po dobrém je žádal, aby to příště nedělali, ale nepomohlo to. Nakonec se rozhněval a žaloval je u soudu. Věděl, že mu toho nečinili se zlým úmyslem, ale proto že mají málo půdy, avšak myslil si: „Prominu-li jim to, připraví mě o všechno. Musím jim dát na pamětnou!“

Dal jim na pamětnou po prvé, po druhé, potrestali pokutou jednoho, druhého. Mužici zanevěřeli na Pachoma a po druhé schválně hnali na jeho pozemek. Kdosi zašel v noci do lesíka a deset mladých lip ořezal na lýči. Pachom jede lesem, hledí, něco se bělá. Přijel blíže a vidí oloupané lipky pohozy tu leží a pařízky tu trčí. Kdyby byl krajní ořezal, kdyby byl aspoň jednu nechal, ale to po pořádku, dareba, všechny oholil! Pachom se rozezlil: „Ach!“ pomyslí si, „kdybych věděl, kdo to udělal, já bych se mu pomstil.“ Přemýšlel, přemýšlel, kdo to byl. Jistě nikdo jiný nežli Šimůnek. Šel k Šimonu na dvůr hledat. Nenašel ničeho a jen se pohádali. Ještě více ho to však utvrdilo v domněnce, že to Šimon učinil. Zadal žalobu. Pohnali je k soudu. Soudili je, soudili, pak mužika propustili. Nebylo důkazů. Pachom rozzlobil se ještě více a spílal starostovi i soudcům: „Vy držíte se zlodějí. Kdybyste žili sami spravedlivě, neospravedlňovali byste zloděje.“ Tak se Pachom rozhněval se soudci i se sousedy.

V tu dobu se začalo povídat, že se lidé stěhují do nových sídel. Pachom si pomyslí: „Já nemám proč, abych ze své země odcházel, ale kdyby někdo z našinců šel, bylo by tu hned více místa. Já bych jejich zemi přibral ke své, pěkně bych si to zaokrouhlil a nebyl bych tak stísněný.“

Jednou, když seděl Pachom doma, zastavil se u něho na své cestě jakýsi mužik. Přijali ho na nocleh, dali mu jísti a pustili se s ním do řeči: „Odkud přicházíš?“ Mužik povídá, že byl za Volhou v práci, že se tam stěhuje hodně lidí, že se usadili jeho krajané a dali se zapsati v obec i vykázali jim po 10 děsjatinách na každou duši. A dodal: „A země je taková, že když zaseli žito, obilí sahalo koňům nad hlavy a bylo tak husté, že pět hrstí dalo snop. Jeden mužik, zcela chudý, s prázdnýma rukama přišel a teď seje pšenici na 50 děsjatinách. Vloni dostal 5000 rublů jen za pšenici.“

Pachomovi se srdce rozpálilo touhou. Myslí si: „Co tady mám mít mrzutosti se sousedy, když bych tam mohl dobře žít? Prodám zde zemi i dvůr, tam si za ty peníze vystavím domek a opatřím si všechno potřebné.“

V létě se sebral a šel sám všechno vyzkoumat. Do Samary plul po Volze, pak urazil pěšky 400 verst, až přišel na místo. Vše bylo skutečně tak. Žijí tam lidé pohodlně, po 10 děsjatinách země na duši je vykázáno, a přijímají každého, kdo přijde, ochotně v obec. Ale přijde-li kdo s penězi, může si koupiti kromě darované půdy ve své vlastnictví, kolik chce té nejlepší země po třech rublech za děsjatinu.

Pachom se na podzim vrátil domů a začal vše rozprodávat. Prodal zemi se ziskem, prodal svůj dvůr, prodal všechn dobytek, dal se vymazati z obce, dočkal jara a odejel s rodinou do nového sídla.

IV.

Pachom se na novém místě dal s rodinou zapsati ve velké vesnici do obce. Přijali jej, vykázali mu na 5 duší darované země 50 děsjatin v různých polích, kromě pastviny. Vystavěl si stavení a opatřil se dobytkem. Jen darované země měl třikrát tolik co dříve a byla to země velmi úrodná. Živobyti

proti tomu, které bylo na starém místě, bylo desetkrát lepší. Ornice i píce pro dobytek bylo hojně. Dobytko mohl člověk chovati co chtěl.

Z počátku, pokud stavěl a vše zřizoval, všechno se jevilo Pachomovi pěkně, ale jak přivykl i na této zemi se mu zdálo těсно. První rok zasel pšenici na svém údělu a pěkně se urodila. Dostal velkou chuť na rok zasít pšenice více, ale vhodné země měl málo. Další pole si tedy pronajal. Zasel více, opět se dobře urodilo, ale pole bylo daleko od vesnice. Asi 15 verst musilo se jet. I všiml si, jak kolem dokola sedláci ve dvorech žijí a bohatnou a pomyslí si: „Bylo by lépe, kdybych ve své vlastnictví koupil zemi a vystavěl si dvůr, všechno bych měl pohromadě.“ I přemýšlel Pachom, jak by zemi dostal ve své vlastnictví.

Pět let najímal zemi a sil pšenici. Úroda dopadala dobře, pšenice se rodila, peněz přibývalo. I namanul se mu mužik, ten měl 500 děsjatin. Přišel na mizinu, prodával to lacino. Pachom s ním vyjednával. Smlouval, smlouval, smluvili se na 1500 rublů. Polovici peněz mu chtěl čekat. Už měli vše domluveno.

Tu se u Pachoma zastavil jeden cestující obchodník, aby nakrmil koně. Napili se čaje a kupec začal vypravovat: „Jedu ze vzdáleného Baškirska. Koupil jsem u Baškirců 5000 děsjatin země. Stála všeho všudy 1000 rublů.“ Pachom se na to počal vyptávat a kupec vypravoval: „Jak jsem si naklonil kmety? Jen županů a koberců jsem rozdál za 100 rublů a bedničku čaje a napojil jsem pálenkou, kdo jen chtěl pít. Po dvaceti kopejkách platil jsem děsjatinu.“ A ukazoval kupní smlouvu. „Země leží nad říčkou a je to step hustě travou porostlá.“ A Pachom se tím dychtivěji vyptával co a jak.

„Té baškirské země,“ vyprávěl kupec, „je tolik, že to neobejdeš ani za rok. A lid jest nečiperný, jako berani. Skoro zadarmo to můžeš dostati.“ „Nu,“ myslí si Pachom, „co bych já za svých tisíc rublů tady pět set děsjatin kupoval a ještě měl dluh na krku? Co proti tomu dostanu za tisíc rublů tam!“

V.

Pachom se vyzpytal na cestu a jak jen kupce vyprovodil, hned se sám chystal na cestu. Zůstavil dům ženě na starost, vzal s sebou čeledína a odjel. Zajeli do města, koupili bedničku čaje, rozličné dary, pálenku – všechno, jak jim kupec řekl.

Jeli, jeli, pět set verst urazili. Za sedm dní narazili na kočující Baškirce. Všechno našli tak, jak kupec řekl. Všichni žijí na stepi, nad říčkou, v plstěných stanech. Sami ani neorají ani chleba nejedí. Ale po stepi chodí dobytek i koně ve stádech i za stany jsou hříbata přivázána a k nim dvakrát za den přihánějí kobyly a dojí je a z mléka kumys dělají. Ženy připravují kumys a sýr, ale muži nedovedou nic jiného než kumys a čaj pít, skopovinu jísti a na pišťalky hrát. Všichni jsou bezvousí, veselí, po celé léto zahálají. Lid rusky neumí, jest zcela nevzdělaný, ale přívětivý.

Jak Baškirci uviděli Pachoma, vyšli ze stanů a obstoupili hosta. Zavolali tlumočníka a tomu Pachom řekl, že přišel

ohledně země. Baškirci se zaradovali, vzali Pachoma pod pažď, uvedli jej v pěkný stan, posadili na koberce, podložili pod něj prachové podušky a častovali jej čajem a kumysem. Zabili berana a pohostili jej skopovinou. Pachom vyndal ze svého vozu dary a jal se je rozdávat Baškircům. Rozdal dary i rozdělil čaj. Baškirci se zaradovali. Brebentili chvíli mezi sebou a pak kázali tlumočnickovi, aby mluvil.

„Mám ti říci,“ pravil tlumočník, „že jsi se jim zalíbil a že u nás je obyčej hostu každé potěšení učiniti, za dary dáti mu zase dary. Tys nás obdaroval a teď řekni, co se tobě u nás líbí, abychom my tebe obdarovali.“ „Líbí se mi u vás,“ praví Pachom, „ze všeho nejvíce vaše země. U nás je málo půdy a je vyčerpána, ale u vás je země mnoho a je dobrá, že jsem takovou neviděl.“

Tlumočník jim to přeložil. Baškirci rozmlouvali mezi sebou. Pachom nerozuměl, co si povídali, ale viděl, že vesele něco křičí a smějí se. Pak utichli a tlumočník pravil: „Mám ti říci, že za tvou laskavost ti rádi dají země, kolik chceš. Jen na ni ukaž rukou a bude tvá.“ Ještě jednou spolu pohovořili a začali se o něco dohadovat. I ptal se Pachom, oč se přou. A tlumočník řekl: „Jedni praví, že je třeba se ohledně země zeptati starosty a že bez něho se nemůže nic dělat a druzí říkají, že se to může udělat i bez něho.“

VI.

Tu přišel náhle člověk s liščí čepicí. Všichni umlkli a vstali. A tlumočník řekl: „To je starosta sám.“ Pachom vzal hned nejlepší župan a podal jej starostovi a ještě pět liber čaje. Starosta to přijal a sedl na první místo. Baškirci mu hned začali něco povídat. Starosta je vyslechl, usmál se a spustil po rusku: „Což, to je možné. Vezmi si, kde se ti zalíbí! Země máme mnoho.“ Pachom si však v duchu myslel, to je krásné, co mi tady slibují, ale musím si to nějak pojistit. Nahlas jim řekl: „Děkuju vám za vaše dobré mínění. Země máte mnoho. Jenže já bych rád věděl, která bude moje. Ale bude potřebi nějak mi ji odměřiti a pojistiti. Nad životem a smrtí Bůh jest Pánem. Vy, dobří lidé, dáte, a možná vaše děti opět vezmou.“

Starosta se zasmál. „To je možné. My ti to tak pojistíme, že budeš spokojen.“ I pravil Pachom: „nedávno byl u vás kupec, vy jste mu také darovali kus země a kupní smpuvu jste zhotovili, a tak i mně to udělejte.“ Starosta mu porozuměl. „To je docela dobře možné. Máme také písaře a do města pojedeme a pečť na to dáme.“ „A jaká bude cena?“ praví Pachom. „Cena je u nás jedna, 1000 rublů za den.“ Pachom nepochopil, jaká je to míra – den. „Kolik je to děsjať?“ „To my neumíme spočítati. My za den prodáváme – co za den obejdeš, to je tvoje. A cena za jeden den je 1000 rublů.“ Pachom se podívil, „A to je zvláštní! za den se obejde mnoho země.“ Starosta se zasmál. „Všecka bude tvá. Podmínka je jen jedna. Nepřijdeš-li za den nazpět k tomu místu, odkud jsi vyšel, tvé peníze propadnou.“ „A jak mám označit, co obejdu?“ zeptal se Pachom. „My se dostavíme na místo, které se ti zalíbí, my tam budeme státi a ty půjdeš,

uděláš okruh a za tebou naši jonáci pojedou na koních a kde přikážeš, tam postaví věchty slámy a pak od věchty k věchty projedeme pluhem. Zaber si okruh, jak veliký chceš, jen do západu slunce musíš přijít zase k tomu místu, ze kterého vyjdeš. Co obejdeš, všechno bude tvoje.“ Pachom s tím souhlasil. Dohodli se, že z rána vyjedou. Porozprávěli, popili ještě kumysu, pojedli skopoviny, pak ještě se čaje napili a na noc uložili Pachoma na prachovou peřinu spáti a rozešli se. Slíbili, že se na druhý den ráno sejdou a do východu slunce že přijedou na místo.

VII.

Pachom si lehl na prachové podušky, ale spáti nemůže, stále o zemi přemýšlí. „Co já si tu všechno udělám!“ říká si. „Zaberu ohromný kus země – padesát verst za den obejdu hravě. A v padesáti verstách je asi 10.000 děsjať. Nikomu se už nebudu klanět. Dvoje spřežení si opatřím, dva dělníky si najmu. – Tučnou půdu budu orati a na ostatní vyháněti hojně dobytka.“ Pachom neusnul po celou noc. Před úsvitem trochu zdříml. Jak zdříml, měl sen. Zdálo se mu, že leží v témže stanu a slyší, jak se venku někdo chechtá. I zachtělo se mu podívat, kdo se to směje a vyšel ze stanu. Tu sedí onen starosta baškirský před stanem, popadá se oběma rukama za břicho a nehorázně se směje. I přistoupil Pachom a ptal se: „Co se směješ?“ – A vidí, že to není starosta baškirský, ale onen kupec co k němu před několika dny zajel a o zemi mu vyprávěl. A jen se zeptal kupce: „Jsi tu dávno?“ – A už to není kupec, ale týž mužik, co kdysi dávno, k němu z jihu přišel. A tu vidí Pachom, že to není ani mužik, ale sám ďábel s rohy a kopyty, že sedí, směje se a na něco hledí. Pomyslí si Pachom, nač to hledí a čemu se směje? A Pachom se zašel ze strany podívat a vidí, jak tu leží člověk bosý, jen v košili a spodkách, leží na znak a je bílý jako ručník. A jak pohlédl Pachom bedlivěji, jaký je to člověk, spatřil, že je to on sám. Pachom vzdychl a probudil se. „Co se člověku všechno nezdá!“ pomyslí si. Rozhlédl se a viděl, že už mizí tma. – Rozednívalo se. „Bude třeba probudit lidi,“ řekl si – „už je čas vyjet!“

VIII.

Pachom vstal, vzbudil čeledína, kázal mu zapřáhnouti, a šel budit Baškirce. „Je čas“ křičel, „jet na step a odměřovat zemi!“ Baškirci všichni vstali, přišel i starosta a začali opět pít kumys. Chtěli Pachoma pohostiti čajem, ale on se nechtěl zdržovat. „Máme-li jet, tak jedme,“ řekl, „už je čas!“ Baškirci vstali, jedni usedli na koně, jiní do vozů a jeli. Přijeli na step. Svítá. Vyjeli na pahrбек, po baškirsku na šichan. Starosta přistoupil k Pachomovi a ukázal rukou do dálky: „Hle, to vše je naše, kam okem dohlédneš. Vyber si dle libosti.“ Pachomovi zajiskřily se oči. Země byla všecka travou porostlá, rovná jako dlaň, černá jako mák a kde je prohloubena, tam je různého rostlinstva hojnost. Tráva sahá

až po prsa. Starosta sňal liščí čapku a postavil ji doprostřed šichanu. „Hle, to bude meta. Na tu polož své peníze. Tvůj čeledín tu bude stát. Odtud vyjdeš – sem zase přijď. Co obejdeš, vše bude tvé!“ Pachom vyndal peníze, položil na čapku, svlékl kaftan, zůstal jen v kazajce, utáhl si pás pevněji pod břichem, mošničku s chlebem si vložil za košili, dřevěnou nádobku s vodou přivázal k opasku, povytáhl holínky a chystal se na cestu. Chvilu přemýšlel, ve kterou stranu se dáti – všude je to pěkné. Myslí si: „Všechno jedno! Půjdu k východu slunce.“ Stanul obličejem k slunci, protahoval se – čeká, až se slunce ukáže na obzoru. Myslí si: „Ani minutu nepropasu – za chládku se pěkně jde.“ Jak jen se ukázaly první sluneční paprsky Pachom sebou hnul a pustil se na step. Za ním jeli baškirští jezdcové.

Pachom krácel, ani pomalu, ani rychle. Tak ušel asi verstu; kráčeje kázal věchet postaviti. Krácel dále. Rozhoupával se, začal i kroku přidávati. Ušel ještě kus a velel postaviti druhý věchet. Ohledl se za sebe – dobře je viděti šichan i lidi, kteří tam stojí. Pachom hádá, že ušel pět verst. Začínalo mu býti teplo a svlékl si kazajku a přepásal se. Šel dále. Urazil ještě pět verst. Tepla přibývalo. Vzhlédl k sluněčku. Už je čas na svačinu. „Mám tak čtvrt dne za sebou,“ myslí si, „ještě zbývají tři čtvrtiny. Jetš by bylo časně zbočit. Jen co se zuju!“ Sedl si, zul se a vykročil dál. Šlo se mu hned lehčeji. Myslí si: „Jen až urazím asi pět verst, pak začnu zahýbat v levo. Je tu pěkné místočko. Čím dále, tím lápe.“ Krácel ještě přímo v před. Ohlédl se za sebe: šichan už je sotva vidět a lidé na něm se černají jako mravenci.

„Nu,“ pomyslí si Pachom, „zabral jsem toho dost, bude třeba v tam tu stranu zahýbati. Také jsem se silně zpotil – chce se mi pít.“ Pozdvihl nádobku, napiš se v chůzi, kázal věchet postaviti a náhle v levo zahnul. Šel, šel, tráva mu sahala vysoko a dělalo se horko. Pachom se začínal unavovat, pohleděl na sluněčko – vidí, že čas oběda je tu. „Nu,“ myslí si, „je třeba si oddechnouti.“ Zastavil se. Pojedl kousek chleba, ale sednouti si nechtěl a myslí si: „Sedneš si a pak si lehneš, až i usneš.“ Postál ne mnoho, odpočinul si a pak krácel dále. Z počátku šlo se mu lehko: od jídla síly mu přibýlo. Ale už bylo velmi horko, ba i spaní naň přicházelo. Pachom se upachtil. „Nu,“ myslí si, „hodinku budu trpěti a celý věk žiti.“ Prošel ještě tím směrem deset verst. Chtěl zahýbat v levo, tu spatřil místočko překrásné – dolinka je to vlhká. „Škoda by jí bylo!“ myslí si. „Len se tu pěkný urodí.“ Opět krácel přímo. Zabral dolinku, postavil věchet a zahnul druhý úhel. Ohlédl se na šichan – lidi je sotva vidět. Asi patnáct verst k nim bude, „Nu,“ myslí si, „udělal jsem ty dvě strany příliš dlouhé, tuhle třetí musím zkrátit.“ Krácel po třetí straně, počal kroku přidávati. Popatřil na slunce. Už bylo kolem svačiny a on po třetí straně všeho všudy dvě versty prošel a k metě měl pořád ještě patnáct verst „Ne,“ myslí si, „třebas bude pozemek křivý, ale teď nutno přímou cestou chvátati. Jen se zbytečně nezdržovati! Země mám beztoho již mnoho.“ I obrátil se Pachom přímým směrem k šichanu.

IX.

Pachom jde přímo k šichanu a je mu už těžko. Jde – nohy ho bolí, otloukl si je a začaly mu klesati. Chtěl by si oddechnouti, ale nemůže. Nedošel by na místo do západu slunce. Slunce nečeká, zrovna jako by je někdo honil, tak kvapí ku předu.

„Nu,“ myslí si Pachom, „nechybil-li jsem? Nezabral-li jsem mnoho? Jestliže se opozdím! Och, ještě mám daleko a jsem zmořen. Jen aby na zmar nepřišlo všechno mé vydání a namáhání! Nutno napnout síly.“

Pachom sebou zatřepal a běžel klusem. Nohy do krve si odřel, ale běží. Běžel, běžel – pořád ještě má daleko. Zahodil kazajku, boty, nádobku i čapku odhodil. „Ach,“ myslí si, „byl jsem příliš chtivý. Vše zmařeno. Nedoběhnu tam do západu slunce.“ A ještě hůře od strachu dech se mu zatajoval. Pachom běží, košile i spodky od potu k tělu se lepí, v ústech má vyprahlo. V prsou jako by kovářské měchy se mu rozdouvaly a v srdci jako by mu kladivem tlouklo a nohy jako by nebyly jeho, podlamují se. Už nemyslí na zemi, už jen na to myslí, aby neumřel z námahy. Umřítí se bojí, ale zastaviti se nemůže. „Tolik země jsem proběhl,“ myslí si, „a teď abych se zastavil – hlupákem mě nazvou.“

Slyší, jak hvízdají, jak na něj Baškirci výskají a od jejich křiku ještě hůře srdce se mu rozpaluje. Pachom běží z posledních sil, ale slunce už už se sklání na obzor. Ale také k cíli už je docela blízko. Pachom vidí, jak lidé na šichaně na něho rukama mávají a jej popohánějí. Vidí i čapku liščí na zemi i peníze na ní vidí, vidí i starostu, jak na zemi sedí a rukama za břicho se drží. I vzpomněl si Pachom na sen a pomyslí si: „Země bych měl mnoho, ale dá Bůh, abych na ní žil? Ach, zahubil jsem sebe!“ A při tom stále běží. Vzhlédl k slunci – to červené, veliké, až k zemi došlo, už okrajem zacházelo. Přiběhl pod šichan a slunce zašlo. Pachom vzdychnul. Už myslel, že je veta po všem. Tu si vzpomněl, že zdola ho nemůže viděti, ale na šichaně ještě nezašlo. Pachom vrhl se na pahrpek. Vyběhl, vidí – hle, tu leží čapka! Pachom zakopl, upadl a dosáhl rukama až k čapce.

„Aj, to je chlapík!“ vykřikl starosta. „Mnoho země získal.“

Pachomův čeledín přiběhl, chtěl jej zdvihnout a vidí – Pachomovi teče z úst krev a leží tu mrtev. Čeledín vzdychnul. A starosta sedící na zkřížených nohách se chechtá a rukama za břicho popadá. Pak vstal, zdvihl ze země rýč a hodil jej čeledínovi.

„Na, zakopej ho!“

Všichni Baškirci se zdvihli a odjeli.

Zůstal tam jediný čeledín. Vyměřil Pachomovi hrob – od nohou až k hlavě – šest stop – a zakopal jej.

Hope, Our Mother, Our Faith Journey

From the homily the Pope Francis on the Solemnity of Mary, Mother of God, and World Day of Peace, St. Peter's Basilica, January 1, 2014

In the first reading from the book of Numbers we find the ancient prayer of blessing which God gave to Moses to hand on to Aaron and his sons: "The Lord bless you and keep you. The Lord make his face to shine upon you, and be gracious to you. The Lord lift up his countenance upon you and give you peace" (Num 6:24-25).

There is no more meaningful time than the beginning of a new year to hear these words of blessing. They will accompany our journey through the year opening up before us.

They are words of strength, courage and hope. Not an illusory hope, based on frail human promises, or a naive hope which presumes that the future will be better simply because it is the future.

Rather, it is a hope that has its foundation precisely in God's blessing, a blessing which contains the greatest message of good wishes there can be; and this is the message which the Church brings to each of us, filled with the Lord's loving care and providential help.

The message of hope contained in this blessing was fully realized in a woman, Mary, who was destined to become the Mother of God, and it was fulfilled in her before all creatures.

The Mother of God. This is the first and most important title of Our Lady. It refers to a quality, a role which the faith of the Christian people, in its tender and genuine devotion to our heavenly Mother, has understood from the beginning.

We recall that great moment in the history of the ancient Church, the Council of Ephesus, in which the divine motherhood of the Virgin Mary was authoritatively defined.

The truth of her divine maternity found an echo in Rome where, a little later, the Basilica of St Mary Major was built, the first Marian shrine in Rome and in the entire West, in which the image of the Mother of God - the Theotokos - is venerated under the title of *Salus Populi Romani*.

It is said that the residents of Ephesus used to gather at the gates of the basilica where the bishops were meeting and shout, "Mother of God!"

The faithful, by asking them to officially define this title of Our Lady, showed that they acknowledged her divine motherhood. There was the spontaneous and sincere reaction of children who know their Mother well, for they love her with immense tenderness.

But it is more: it is the senses fidei of the holy People of God which, in its unity, never errs.

Mary has always been present in the hearts, the piety and above all the pilgrimage of faith of the Christian people.

"The Church journeys through time... and on this journey she proceeds along the path already trodden by the Virgin Mary" (*Redemptoris Mater*, 2).

Our journey of faith is the same as that of Mary, and so we feel that she is particularly close to us. As far as faith, the hinge of the Christian life, is concerned, the Mother of God shared our condition. She had to take the same path as ourselves, a path which is sometimes difficult and obscure. She had to advance in the "pilgrimage of faith" (*Lumen Gentium*, 58).

Our pilgrimage of faith has been inseparably linked to Mary ever since Jesus, dying on the cross, gave her to us as our

Mother, saying: "Behold your Mother!" (Jn 19:27) These words serve as a testament, bequeathing to the world a Mother. From that moment on, the Mother of God also became our Mother!

When the faith of the disciples was most tested by difficulties and uncertainties, Jesus entrusted them to Mary; who was the first to believe, and whose faith would never fail. The "woman" became our Mother when she lost her divine Son. Her sorrowing heart was enlarged to make room for all men and women, all, whether good or bad, and she loves them as she loved Jesus. The woman who at the wedding at Cana in Galilee gave her faith-filled cooperation so that the wonders of God could be displayed in the world, at Calvary kept alive the flame of faith in the resurrection of her Son, and she communicates this with maternal affection to each and every person. Mary becomes in this way a source of hope and true joy!

The Mother of the Redeemer goes before us and continually strengthens us in faith, in our vocation and in our mission. By her example of humility and openness to God's will she helps us to transmit our faith in a joyful proclamation of the Gospel to all, without reservation. In this way our mission will be fruitful, because it is modeled on the motherhood of Mary. To her let us entrust our journey of faith, the desires of our heart, our needs and the needs of the whole world, especially of those who hunger and thirst for justice and peace, and for God. Let us then together invoke her, and I invite you to invoke her three times, following the example of those brothers and sisters of Ephesus: Mother of God! Mother of God! Mother of God! Amen.

Picturesque Regions of Ancestral Homeland

Osek Monastery

Not far from the Duchcov Palace which we visited during our most recent exploration of northern Bohemia, we arrive at the Osek monastery. This Cistercian monastery was founded in 1196 but today its church inundates with profuse Baroque furnishings and ornamentations which were added during the 17th century Counter Reformation in Bohemia. Ottavio Borgio made the exterior alterations, while Giacomo Corbellini created the spectacular walls and stucco ceiling. The monastery itself has an early Gothic chapterhouse with a ceiling supported by two columns embellished with awe-inspiring capitals. At its center stands an exquisite, UNESCO listed, Romanesque lectern, made of stone, supported by two interwined posts. The inner courtyard is surrounded by cloisters, which are linked with the church by a pre 1240 Romanesque portal.

Louny

The town of Louny was founded in the 13th century by Přemysl Otakar II. on the old trading route that led to Saxony. Much of the town was destroyed by fire in 1517, but standing to this day are fragments of its defensive walls and one imposing 16th century gate, "Žatecká brána", which exhibits the town emblem.

A treasured survivor is its Late Gothic church of St. Nicholas (sv. Mikuláš), built between 1520 and 1538 by Benedict Reid on the ruins of the original church. The building's prominent roof, in the shape of three tents, resembles that of St. Barbara's Cathedral in Kutná Hora. The walls are supported on all sides by tall buttresses. The south vestibule with its "donkey back" portal, features exceptionally intricate net vaulting. Inside we find the Baroque high altarpiece, dating from the early 18th century, the twin side altars and the Late Gothic pulpit from 1540. The town hall was built at the end of the 19th century, along with the recently restored synagogue.

Žatec

The fame of the town of Žatec is not limited to its excellent locally grown hops, used for Pilsner Urquell and other quality beers of

the world. Žatec (Saaz in German), also has a well preserved old town, with many interesting buildings. Particularly striking are numerous Gothic, Renaissance and Baroque houses with their original doorways, gates and arcades. One of the loveliest is the Hošťálkov House from 1500. The town's oldest church is that of The Assumption of the Virgin Mary (Nanebevzetí Panny Marie). Originally built in the Romanesque style, it was remodelled during the Baroque period and ultimately reconstructed in the 19th century in the Neo-Gothic style.

Kadaň

Despite the fact that most of the town burned down in 1811 Kadaň is still one of the best preserved historic cities in Bohemia and the beautiful surroundings make the town lively and interesting place to visit.

The medieval town is almost entirely encircled by defensive walls and accessed by a number of gates. A small Gothic gate is reached via the narrow Hangman's Lane (Katova ulička) leading from the south side of the main square. Until the 17th century the only person allowed to use the gate was the town's hangman.

Kadaň's town hall (radnice) dates from the early 14th century and its tower is 177 ft high. The Church of the Fourteen Holy Helpers (Čtrnáct svatých pomocníků), an ornate Late Gothic building, contains the marble sarcophagus of John of Lobkowitz, dating back to 1517.

Perched on top of a rock above the Ohře River is a former royal castle which dates from the 13th century and is currently undergoing extensive reconstruction.

Klášterec nad Ohří

Following the Battle of the White Mountain in 1620, Klášterec nad Ohří fell into the hands of the Thun family. They built their Renaissance palace a short distance from the village. Over the centuries the original palace has undergone many changes, some made by the famous Italian architects Rossi de Luca and Carlo Lurago, who designed the adjacent church of the Holy Trinity. In 1856 the palace was remodelled into a fashionable Romantic edifice by changing the shape of the façades, raising the roofs and towers, and adding decorative elements in the spirit

of Neo-Gothic. The palace has retained this form, but the interiors have lost their original furnishings and now house an impressive collection of Czech porcelain.

The adjacent English park is beautifully laid out, with rare species of trees, sculptures by Jan Brokof and the tomb of Thun-Hohenstein family displaying their family tree in the form of a porcelain relief.

The North Bohemian coal basin

Up to now we have been focusing on the beauties of the North Bohemian region, but unfortunately there are also horrible features of the landscape, almost unspeakable devastation of the region created by many years of neglect and exploitation of natural resources. The North Bohemian brown coal basin forms an almost continuous sixty kilometer rash of mines, factories and prefabricated towns from Kadaň to Ústí nad Labem. Not only are the notorious Hamr uranium mines located in this region, but 75 percent of all the Czech Republic's lignite is mined here, the majority of it from just ten meters below the surface. Huge tracts of land at the foot of the Krušné hory (Ore Mountains) have been transformed by giant insect-like diggers which crawl across fields of brown sludge like the last surviving cockroaches in a post-nuclear desert. Around 100 villages have been bulldozed, the rail and road link east of Chomutov shifted south, and the entire town of Most flattened to make way for the ever expanding mines. Not only is the stuff extracted here, but much of it is burned locally too, and brown coal is particularly nasty stuff; it is the filthiest and most harmful of all fossil fuels. The lethal white clouds billowing out of the country's power stations at Tušimice and Pruněvové are visible from less than 5 kilometers north and east of Kadaň.

The only building in Most to survive the town's recent migration was the early sixteen century church, which was moved brick by brick to the location 841 meters away.

This shocking jeremiad ends our visit to the region of beauty and ugliness caused mainly by human folly.

Tony Jandáček

*Photo on back page:
Town square in Žatec*

